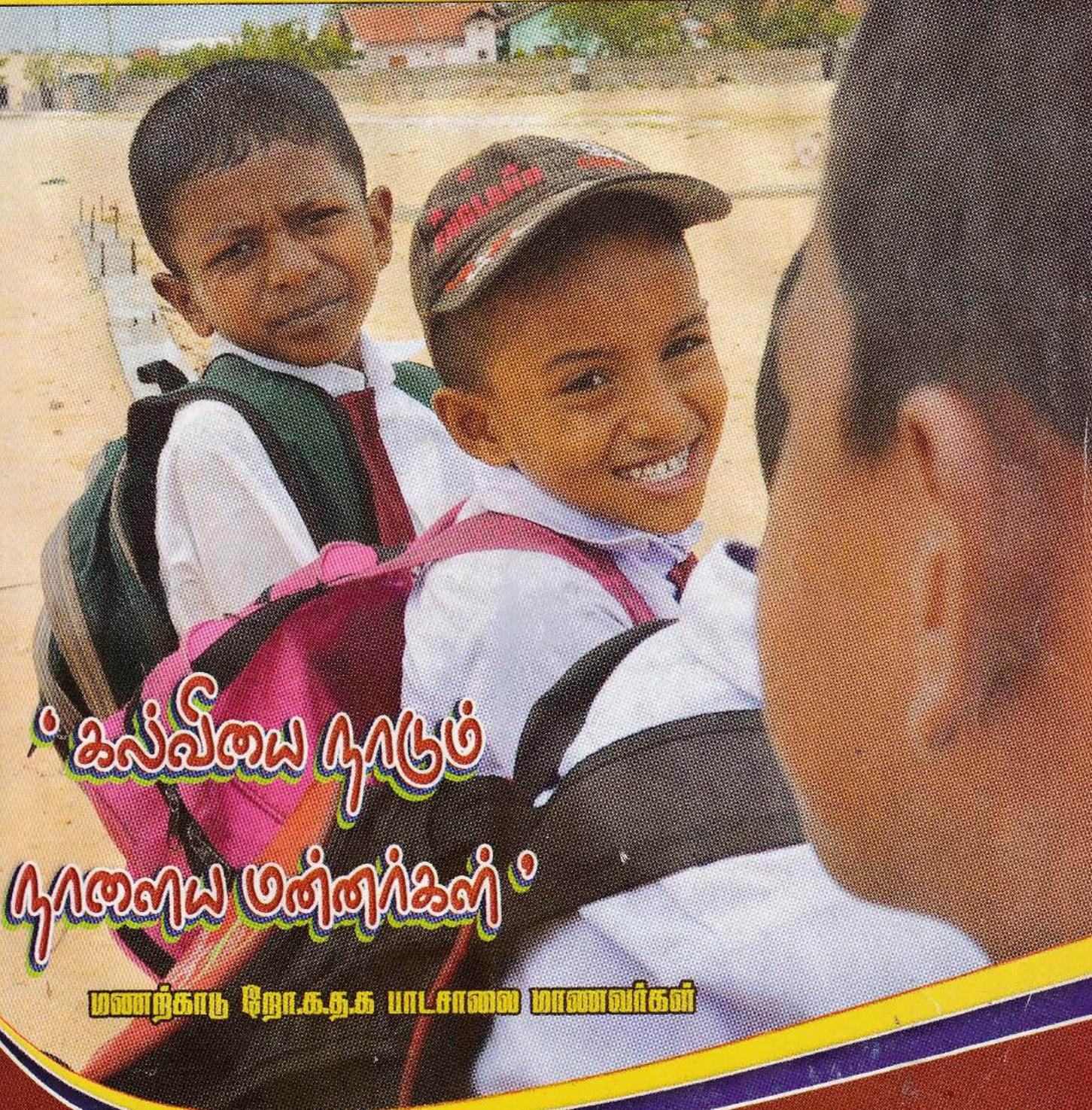

எழுத்தாணி

ஊடகவளங்கள் மற்றும் பயிற்சிமையம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

இதழ் - 12

ஏப்ரல் - 2014

இஸ்லாமிய அரபுத்
அரபு மொழி

மணங்காடு திரு.க.த.க பாடசாலை மாணவர்கள்

"எண்ணம் எழுதின கண்ணெழுத்து"

எழுத்தாணி

தேழ - 12

ஊடகவளங்கள் மற்றும் பயிற்சி மையத்தின்
ஆறாம் அணி மாணவர்களின்
பயிற்சி தேழ்

நிர்வாக ஆசிரியர்

தே.தேவானந்த்

ஆசிரியர் குழுவினர்

சி.கலாராஜ்

கு.மிரதீப்

ஆலோசனை

ஆ.சபேஸ்வரன்

ம.ஜனகேஸ்வரன்

பக்கவடிவமைப்பாளர்

சி.கலாராஜ்

ஆக்கங்கள்

கு.மிரதீப்

சி.கலாராஜ்

க.புரதன்

செ.கலிஸ்ரன்

கை.கார்த்திக்

ப.பார்த்தீபன்

கி.கிருத்திகா

ஸ்.சாமிலா

வ.ராஜிந்தன்

வெளியீடு

ஊடகவளங்கள் மற்றும் பயிற்சி மையம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.

தொடர்புகளுக்கு : ஊடகவளங்கள் மற்றும் பயிற்சி மையம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்,
84, ஜீம்மா பள்ளி ஒழுங்கை,
யாழ்ப்பாணம்.
தொ.பெ.கே : 0212229873
Email : directormrc@gmail.com

உள்ளே...

- ✽ வரலாற்றை புரட்டிப் போடுமா மாயக்கை? 02-03
- ✽ மணல் அகழ்வால் மலடாகும்
புநகரி கௌதாரிமுனை! 04-05
- ✽ ஊருக்க பு அக்கா 06-07
- ✽ உரிமை காக்கும் பணியில்
அயராது ஜ.நா.அமைப்பு 08-10
- ✽ திரையிசையால் செழுமையுறும்
கிராமியப் பாடல்கள் 11-12
- ✽ "அரிச்சுவடி படித்த பாடசாலையிலேயே 13-14
அதிபராக இருக்கிறேன்"
- ✽ வறண்ட பூமியிலே குளு குளு தோட்டம் 15-16
- ✽ இரவல் காணியில் எவ்வளவு காலம்? 17-19
- ✽ வடபகுதி மீனவர்களை கடலில்
தொடரும் வேதனைகள்! 20-22
- ✽ மர்மமான நச்சுநீரும் பூம்புகார்
கடற்றொழிலாளர்களும் 23-24
- ✽ எங்களுக்கு எப்போது விடியல்?
எங்கி நிற்கும் பூம்புகார் மக்கள் 25-26
- ✽ அருகிச்செல்லும் யாழ்ப்பாணத்துக்கள்ளு 27-28
- ✽ மண்டைதீவு மக்கள் குடிக்க
தண்ணீர் வரும் ஆனால் வராது 29-30
- ✽ மன்னுக்குள் புதைந்து போகும்
தமிழர் வரலாறு 31-32

வரலாற்றைப் புரட்டிப் போடும்

மாயக்கை?

மாயக்கை குகையின் உட்புறப்பகுதி

ஈழநாட்டில் தமிழினம் தொன்று தொட்டு வாழ்ந்து வந்ததற்கான வரலாற்றுக் கூற்றுக்களை பலரும் தங்கள் தங்கள் தேவைப்படி மாற்றிக் கூறி வருகின்றனர். ஆனால் இன்று வடபகுதியில் சுமார் ஆறு இலட்சம் வருடங்களுக்கு முதலிருந்தே மனித நிலவுகை இருந்ததற்கான தொல்லியல் சான்றுகள் கண்டறியப் பட்டுள்ளன. இது ஒட்டுமொத்த இலங்கையின் வரலாற்றைப் புரட்டிப்போடும் தன்மைவாய்ந்தது.

ஆதி மனிதன் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரத்தின் தொன்மையும் தனித்துவமும் தொல்லியல் ஆய்வுகளின்படி நிலை நாட்டப்படுகின்றது. அத்தகைய ஆய்வுகளின்படி இலங்கையின் வடபாகம் இற்றைக்கு 2500 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட வரலாற்றையே உடையது என்று இதுவரை கருதப்பட்டது.

இந்த நிலையில்தான் பல இலட்சம் வருடங்களுக்கு முன்னால் மனிதர்கள் வாழ்ந்ததற்கான ஆதாரங்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் வடகடற்கரையை அண்டிய பிரதேசங்களில் மீட்கப்பட்டு வருகின்றன. குறிப்பாக மாயக்கை கிராமத்தில் பிரதானமான ஆதாரங்கள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன.

பருத்தித்துறையிலிருந்து தம்பசிட்டி செல்லும் வீதியிலிருந்து கடற்கரைப் பக்கமாக அமைந்திருப்பது இந்த மாயக்கை. இப்பகுதியில் வரலாற்றுத் துறைப் பேராசிரியர் செ.கிருஸ்ணராஜாவும் அவரது மாணவர்களும் 1990ம் ஆண்டு முதல் ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர்.

அந்த ஆய்வுகளின் போது அப்பகுதியில் ஆங்காங்கே காணப்படும் குகைகளிலிருந்து கற்கருவிகள் மீட்கப்பட்டன.

இக்கற்கருவிகள் மூலம் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின்படி இவையாழ்ப்பாணத்தின் வரலாற்றை மட்டுமன்றி

மாயக்கை குகையின் ஒரு பகுதி

ஒட்டுமொத்த இலங்கையின் வரலாற்றையும் புரட்டிப்போடும் அளவுக்கு தகவல்களை வெளிப்படுத்தின.

“மாயக்கையில் மீட்கப்பட்ட தொல்பொருட்கள் இற்றைக்கு ஆறு இலட்சம் வருடங்களுக்கு முற்பட்டது” என்று கூறுகிறார் பேராசிரியர் செ.கிருஸ்ணராஜா.

மறைந்த வாழ்நாள் பேராசிரியர் க.சிவத்தம்பியும் மாயக்கை என்பதை மா + இயக்கை எனப் பிரித்து இலங்கையின் ஆதிக் குழிகள் எனப்படும் “இயக்கர்கள்” இங்கு வாழ்ந்திருக்கலாம் என்று தன்னுடைய “ஈழநாட்டு ஆராய்ச்சி” எனும் நூலில் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

மாயக்கைப் பகுதியானது இயற்கையாகவே தரைமேல் வளர்ச்சி பெற்றுக் காணப்படும் வெள்ளை நிற வைரப்பாறைத் தொகுதியிலான பல குகைகளைக் கொண்டது.

நிலத்தடி நீரோட்டம் சிறப்பாகவுள்ள நிலவமைப்புக்கு மேல் அமைந்துள்ள பாறைத் தொகுதிகளில் உள்ள இக்குகைகளில் மனிதர்கள் வாழ்ந்ததற்கான எச்சங்களாக கற்கருவிகள் இணங்காணப்படுகின்றன. ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் அவற்றின் கால எல்லை மதிப்பிடப்பட்டு அவை கற்கால மனித நிலவுகையின் ஆதாரங்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

மாயக்கை குகையின் ஒரு பகுதி

இக்குகை பற்றி 1990களில் ஆரம்ப கட்ட ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அக்காலத்தில்தான் இந்திய அரசால் மேற்கொள்ளப்பட்ட “பவான்” இராணுவ நடவடிக்கை உச்சம் பெற்றிருந்தது. ஆதலால் அகழ்வாய்வை தொடர்ந்து நடத்த முடியாத நிலை பேராசிரியர் செ.கிருஸ்ணராஜாவிடம் ஏற்பட்டது.

போர் முடிவடைந்து அமைதி நிலை ஏற்பட்டபின் 2011ம் ஆண்டு கந்தரோடையில் தொல்லியல் திணைக்களத்தால் ஆய்வு

மாயக்கை குகையில் வறப்பட்ட ஒரு கல்

மேற்கொள்ளப்பட்டது. இவ் அகழ்வாய்வுகளை மேற்பார்வையிட தொல்லியல் திணைக்களத்தின் பிரதிப்பணிப்பாளர் கலாநிதி நிமல் பெரேரா தலைமையிலான குழுவினர் வந்திருந்தனர்.

அவர்களிடம் மாயக்கையில் மீட்கப்பட்ட தொல்லியல் பொருட்களை பேராசிரியர் செ.கிருஸ்ணராஜா காண்பித்தார். “அவற்றை ஆய்வு செய்த நிமல் பெரேராவும் அவருடைய குழுவினரும் அவை கற்காலத்திற்குரிய கற்கருவிகள் என ஏற்றுக்கொண்டனர்” எனப் பேராசிரியர் செ.கிருஸ்ணராஜா தெரிவித்தார்.

மின்னாளில் தொல்லியல் திணைக்களம் மேற்கொண்ட ஆய்வில் இத் தொல் பொருட்கள் இற்றைக்கு ஆறு இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வாழ்ந்த “கோமோ இரடக்ஸ்” என்ற மனித இனத்திற்குரியது என்று முடிவெடுத்தது. இது தொடர்பாக பேராசிரியர் செ.கிருஸ்ணராஜா “எதிர்காலத்தில் இப்பகுதியில் மேலும் ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டால் பெரும் வரலாற்று உண்மைகள் வெளிப்படும்” என்றார்.

இன்று மாயக்கைப் பகுதியில் மண்ணடைந்து கவனிப்பாரற்று கிடக்கும் ஒவ்வொரு குகையும் இலங்கையின் பெரு வரலாற்றைப் புரட்டிப் போடும் உண்மைகளை உள்ளே வைத்துக் கொண்டு உறங்கிக் கிடக்கின்றன. காத்திரமான ஆய்வுகள் செய்மையாக மேற்கொள்ளப்படின் இலங்கையின் வரலாறு புது மாற்றம் பெறும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கு. பிரதீப் (புதார்தன்)

மணல் அகழ்வால் மலடாகும்

பூநகரி கௌதாரிமுனை

மக்களின் வாழ்வு
நிலத்தை
அடிப்படையாகக்
கொண்டு இருக்கிறது.
நிலம் உறைவிடமாக
மட்டுமன்றி வாழ்வின்
பொருளாதாரமாகவும்
மக்களின்
வாழ்க்கையை
ஆதரப்படுத்துகிறது.
பூநகர்
கௌதாரிமுனை
கிராமத்தைப்
பொறுத்தவரை நிலமும்
அதன் மேல் பரந்து
குவிந்த மணலும்
மக்களின் வாழ்வாதாரமாக
விளங்குகிறது.

கௌதாரிமுனை மணற்பிழ்களில் ஒன்று

பாழும்பாண பரவைக் கடலுக்கும் இந்தியாவை
நோக்கி நகரும் இந்துப் பெருங்கடலுக்கும்
இடைப்பட்டிருக்கும் ஒருங்கிய நிலப்பரப்பில் பூநகர்
கௌதாரிமுனை கிராமம் அமைந்துள்ளது. இது
நகர அமைப்புக்கு வெளியே மூன்று பக்கங்களும்
கடல்சூழ தனித்து விடப்பட்ட நில அமைப்பைக்
கொண்டது. அத்தோடு முடிந்து போன உள்நாட்டு
யுத்தத்தல் இப்பிரதேசம் பெருமளவு அழிவுகளைச்
சந்தித்திருந்தது.

மக்கள் வெளியேறியபோது மணலும் கடலுமே
கிராமத்தல் நீண்டு நிலைத்தன. பின்னாளில்
மக்கள் இப்பகுதிக்கு மீண்டபோது அதே கடலும்
மணலுமே மீண்டும் அவர்களுக்கு தஞ்சம்
அளித்தன. போரிலே சகலத்தையும் இழந்து வந்த
மக்கள் தம் மணல் பீடிகளை விற்பனை செய்து
கழுவவேண்டிய கட்டாயத்திற்கு ஆளானார்கள்.
இது அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தை வலைக்குள்
சிக்க வைக்கப்போவது அவர்களுக்கு அப்போது
தெரிந்திருக்கவில்லை.

அன்று நடந்ததை இன்று நினைவுபடுத்துகிறார்
பூநகர் கௌதாரிமுனையைச் சேர்ந்த
வன்னியசங்கம் -

“ போர் முடிந்த பின்னர் மீண்டும் இந்தக்
கிராமத்தல் குடியேறனோம். அப்போது எல்லாக்
குடும்பத்திலும் கஸ்டம், தொழில் நடவடிக்கைகள்
சரியான முறையில் இல்லை. அதன் காரணமாகக்
குறைந்தளவு பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு
மணல் காணிகளை வருட அடிப்படையில்
ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டோம்”. என
வன்னியசங்கத்தன் கவலையை
கணக்கெடுக்காமல் மணல் அகழ்வு தொடர்கிறது.

இன்று இம் மணலுக்கு அழிவு
ஆரம்பமாகியுள்ளது. அது மணலை
மட்டுமல்லாமல் அப் பிரதேச மக்களின்
வாழ்க்கையையே கெள்விக்குள்ளாக்கி உள்ளது.
கௌதாரிமுனையல் மணல் லொற்களும் இதர
வாகனங்களும் எண்ணிக்கைக்கன்றி வந்து
மணலை வார் அளவுகளைக்கன்றி எடுத்துச்
செல்கின்றனர்.

கௌதாரமுனையின் எல்லாத் தசைகளிலும் பனையை விட உயரமாக வளர்ந்து நின்ற பீரம்மாண்டமான மணற்பீடிகளில் 35 ர்கு மேற்பட்டவை கபள்கரம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

இம்மணல் விற்பனை சட்டபூர்வமாகவும் க்ராம மக்கள் சலர்ன் அதரவுடனும் நடைபெறுவதுதான் அதகம் வருத்தத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. இங்கு மணல் வாரிய கதை பெரும் கதை வடபுலத்தைப் பொறுத்தவரை பூநகர் கௌதாரமுனை மணல் கட்டுமானப் பணயைவிட கட்டிடப்பூச்சு வேலைக்குச் சிறந்தது என்று பெயர் பெற்றிருக்கிறது. இந்த மணல் மென்மையாகவும் சிற்தாகவும் இருப்பதே இதற்கு காரணம் என்கிறார்கள் கட்டுமானப் பணயாளர்கள். ஆகவேதான் அதக வலை கொடுத்தும் வாங்க முற்படுகின்றார்கள்.

போர் காலத்தில் கௌதாரமுனை போர் நடவடிக்கைக்கு முக்கிய இடமாக இருந்தது. இதனால் இங்கு மணல் அகழ்வு இடம் பெறவில்லை. இப்போது போர் முடிந்து விட்டதால் இங்கிருக்கும் மணற்பீடிகள் ஒவ்வொன்றாக கரையத் தொடங்கியுள்ளன. அரசாங்கத்தால் வழங்கப்படும் பாஸ் நடைமுறையை தாம் பின்பற்றியே மணல் அகழ்வதாக மணல் அகழ்பவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

மணல் ஏற்றும் ஊடீசி (கோப்பிப்பாபம்)

இதனை வன்னியர்சங்கமும் ஏற்றுக்கொள்கிறார்— “ இம் மணல் அகழ்வது தொடர்பாக அரசாங்க அதகாரர்களிடம் முறையிடலாம். இந்த ஒப்பந்தம் அரசாங்க சட்டத்திற்கு உட்பட்டே மேற்கொள்ளப்பட்டது. அதனால் அவர்கள் இந்த ஒப்பந்தத்தைச் சட்டிக் காட்டி தம்மால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது எனக் கைவிடுத்துள்ளனர்”. என்கிறார் அவர்.

கௌதாரமுனை மணற்பீடிகளில் ஒன்று

இந்த மணல் அகழ்வால் வெறுமனே பொருளாதார இழப்பு மட்டும் ஏற்படவில்லை. அப் ப்ரதேசத்தின் சுற்றுச்சூழல் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு வாழமுடியாத நிலை ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற அச்சம் அப்பகுத் மக்களுக்கு தோன்றியுள்ளது. இந்தப் பயத்தை வன்னியர்சங்கத்தின் வாரித்தைகள் காட்டுகின்றன.

“ இதுவரை காலமும் 35 பீடிகளுக்கு மேல் ஏற்றப்பட்டுள்ளது. ஒரு அனுமதியின் படி 70 லோட் மணலே ஏற்றலாம். ஆனால் அதற்கு அதகமான லோட் மணல் ஏற்றப்படுவதைக் காணக்கூடியதாக உள்ளது. இதனால் எம்முடைய ப்ரதேசத்திற்கு பெரும் ஆபத்து வந்து விட்டது.

மணல் அகழ்வதால் நிலத்தடி நீர் பாதிக்கின்றது. நில அமைப்புகள் பாதிக்கப்படுகின்றது, சுற்றுச் சூழல் பாதிக்கப்படுகிறது. அத்தோடு பாரிய கன்ரர்கள் தனத்தோறும் நூறுக்கு மேற்பட்டவை வருவதால் எமது விதிகள் முற்றாகச் சேதமடைந்து விட்டன. இதனால் எமக்குப் பாரிய ப்ரச்சனையாக போக்குவரத்துப் ப்ரச்சனை காணப்படுகிறது”. எனத் தெர்வித்தார்.

பூநகர் கௌதாரமுனை க்ராமத்தைப் பொறுத்தவரை நிலமும் அதன் மேல் புரந்து குவிந்த மணலும் மக்களின் வாழ்வாதாரமாக விளங்குகிறது. அந்த மணல்வளம் சூறையாடப்படுவதால் எதிர்காலத்தில் இயற்கையின் சமநிலை சூழல் இப்பகுத் மக்களின் இருப்பு கெள்விக்குறியாகவுடும். இதனைக் கருத்திற்கொண்டு மணல் வளத்தைப் பாதுகாக்க சம்பந்தப்பட்ட அதகாரர்கள் ஆவன செய்தல் அவசியமாகின்றது.

ஆக்கம் : S.K.Raj

இன்றைய காலப்பகுதியில் உழைக்கிறதுக்கு சோம்பல் என்று பொழுதைக் கழிக்கும் இளம் சமூகத்தினர், தருமணம் ஆகியும் தம் பெற்றோரையே நம்பியிருக்கும் சிலர், அரசாங்க வேலை என்றால் தான் வேலைக்குப் போவோம் என்ற மனப்பாங்கு கொண்ட சிலர், கூல வேலைக்குச் சென்று உழைத்த பணத்தை குடும்பத்திற்கு கொடுக்காது வீணாசெலவு செய்யும் சிலர். இப்படிப் பலர்.

ஆனால் இவர்களுக்கெல்லாம் ஒரு பாடமாக மண்டைதீவில் ஒரு மூதாட்டி தனது மூச்சை பிடித்துக்கொண்டு தன்னுடைய மகளுடைய மகளை (பேத்தையை) சொந்த உழைப்பில் படிப்பித்து வருகிறார்.

அந்த மூதாட்டியின் பெயர் புன்தசீன் வயது 75 இவரை கிராமத்தல் இருப்பவர்கள் "பூ அக்கா" என்று அழைக்கிறார்கள். பூவக்காவின் கணவன் புருசோத்தன் இவர்களுக்கு இரண்டு பெண்களும் மூன்று ஆண்களுமாக ஐந்து பிள்ளைகள் உள்ளார்கள்

இவர்களின் வாழ்வாதாரத் தொழிலாகக் கடல்த் தொழிலையே மேற்கொண்டு வந்தனர்.

இந் நிலையில் முதல் நாளுக்கு பிள்ளைகளும் தருமணமாக அவரவர் தசையல் சென்றனர். 1995ம் ஆண்டு கணவர் புருசோத்தன் திடீரென நோய்வாய்ப்பட்டு காலமானார். கடைச் மகளான ரொபீனாவுடன் ஆதரவற்று நின்றார் பூ அக்கா.

கடைச் மகளான ரொபீனாவுக்கு தருமணமாகவில்லை தாயாருடனே இருக்கிறார். இவர்கள் இருவரும் வாழ்வதற்கு ஒரு வழியைக்கூட ஏற்படுத்தவில்லை கணவர். ஏனெனில் செய்தது கடற்றொழில் ரொபீனாவோடு உடன்பிறந்தவர்கள் கூட இவர்களுடைய நிலையை உணரவில்லை.

இதற்கு பின்னர் தான் புன்த சீன் தன்னையும் தன் மகளான ரொபீனாவையும் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்கு பணமயலிருந்து கடைக்கின்ற குருத்தொலையை பயன்படுத்தப் பட்டி. பாய், கடகம் போன்ற பன்கை வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினார். இத் தொழில் வரும் வருமானத்தன் மூலமே பூ அக்காவின் குடும்ப வாழ்க்கையும் நகரத் தொடங்கியது.

உழைக்க பூ அக்கா

ஆக்கம்: ப.பார்த்தீபன்

இந்த நிலையில் 2000 ஆம் ஆண்டு ரொபினா தருமணம் செய்து கொண்டாள். இவர்களுடைய குடும்பம் மூன்று அங்கத்தவர்களாகியது. பூ அக்காவும் தன்னுடைய பன்னை வேலையை நிறுத்தினார் அதன் பின் ரொபினாவின் கணவனுடைய சம்பாத்தியத்திலேயே குடும்பம் நகர்ந்தது.

இவ்வாறு ஒரு வருடத்தின் பின் பூ அக்கா குடும்பத்தில் புதிய உறவாக ரொபினாவுக்கு பெண் குழந்தை பிறந்தது. குடும்ப அங்கத்தவர் எண்ணிக்கையும் நான்காக மாறியது. கால ஒட்டத்திற்கு ஏற்ப ஒன்றரை வருடத்திற்குப் பின் குழந்தைக்கு வயது ஒன்றரை ஆகியது. இந்த நிலையில் திடீரென ரொபினாவின் கணவன் உடல் சுகமீனத்தால் இறந்தார்.

இத் துன்ப நிலையினால் குடும்பம் கலங்கியது. பூ அக்காவின் நிலை யுர்தாபமாகியது. ஒருபுறம் கணவனை இழந்த மகன் மறுபுறம் தகப் பனை இழந்த குழந்தை.. என் செய்வாள்! தன் பேத்தியினையும், தன் மகனையும் காப்பாற்று வதற்காக மீண்டும் பன்னை வேலையை செய்வதொடங்கினார். தாய்க்கு உதவியாக ரொபினாவும் பன்னை வேலையை செய்தார்.

பூ அக்காவின் பேத்த ஐந்தாம் வகுப்பு படித்து முடித்த பின்னர் காப்பகத்தில் சேர்த்து படிப்பீத்து வருகிறார்கள் பேத்தியின் மொத்த செலவையும் (அம்மம்மா) பூ அக்கா கவனித்து வருகிறார்.

சிறந்த கல்வியறிவையும் வாழ்க்கைத் தரத்தையும் பேத்திக்கு வழங்குவதற்காக தான் கஷ்டப்பட்டு உழைத்து மாதாந்தம் எழாயிரம் ரூபாயரை செலவுவதாகக் கூறுகின்றார் பூ அக்கா.

யாழ்ப்பாணத்தின் அடையாள சின்னமாக விளங்கும் பனைமரமே பூ அக்காவின் உற்பத்தி மூலப்பொருளாக விளங்குகிறது. இதன் மூலம் பூ அக்கா தன் குடும்பத்திற்காக ஒரு நாளைக்கு எத்தனை பெட்டிகள், நீத்துப்பெட்டிகள், பாங்கள் இழைத்து விற்க வேண்டும் என்பதே கேள்வி ஆனால் ஒரு நாளைக்கு 300 ரூபாய் வருமானத்தை தக்க வைத்திருக்கின்றார்.

பு.அ.அக்கா (பூ அக்கா)

உற்பத்திப் பொருட்களை தனது வீட்டிற்கே வந்து வாடிக்கையாளர்கள் கொள்வனவு செய்வார்கள். “ யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தும் கூட போய்லை கட்டுவதற்கு தன்னுடைய பாயை சிறந்தது என்று தேடி வந்து வாங்க செய்வார்கள் ” என்று பெருமைப்படுகிறார் பூ அக்கா. அப்படி பாய் இழைப்பதில் தேர்ச்சியடைந்தவர்.

1995 நாட்டில் ஏற்பட்ட புத்தகுழுவும் இடப்பெயர்வுகளினாலும் பத்தனேழு வருடமாக இராணுவத்தின் கட்டுப்பாட்டில் மண்டைத் துவக் கிராமம் இருந்ததன் நிமித்தம் பனைகள் குறைவடைந்து பனைசார் உற்பத்திகள் எங்களுடைய கிராமத்தில் குறைவடைந்து விட்டது என்று கவலையுடன் தெரிவித்தார் பூ அக்கா.

மேலும் “பனைமரத்தில் இருந்து குருத்தோலையை வெட்டி காயவைத்து பெற்றுக் கொள்வது ஒலைச்சார்பு எனப்படும் அதனை தேவையான அளவு புத்த சூழ்நிலைகளுக்கு முன்னர் பெற்றுக் கொண்டேன். ஆனால் இன்று பனைமரம் குறைவடைந்ததால் ஒலைச்சார்பினை பணம் கொடுத்தும் வாங்க வேண்டியதாய் போச்சு” என்று மேலும் தெரிவித்தார் பூ அக்கா.

காலம் எப்படித்தான் மாறக்கொண்டு சென்றாலும் காலத்திற்கேற்ப துன்பங்களுடன் போராடி வாழவேண்டும் என்பதற்கு பூ அக்கா நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டு.

உரிமையைக் காக்கும் பணியில் அயராது ஐ.நா.அமைப்பு

உரிமைகள் தொடர்பாக அர்ஸ்டோட்டில்

“ மனிதன் வாழ்ந்தால் மட்டும் போதாது நன்றாக வாழ வேண்டும் மனிதனுடைய நலன்கள் பாதுகாக்கப்பட்டால் தான் அவனால் நன்றாக வாழ முடியும். தனது நலனை பேணி பொது நலனை பாதுகாப்பதற்கு ஒருவனுக்குள்ள சக்தியே உரிமைகள் எனப்படும் ” என்று கருத்து கூறியுள்ளார்.

“ மனிதன் பிறப்பது சுதந்திரமாகத்தான் ஆனால் பல்வேறு நிலைகளில் பல்வேறு தடைகளால் கட்டப்படுகின்றான்” என்கின்றார் அரிஸ்டாட்லிஸ். அரீஸ்டாட்லிஸ் எண்ணக்கருவில் உரிமைகள் பிரதான இடத்தை வகிக்கின்றன சமூகத்தினால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மனிதர்களின் நியாயமான கோரிக்கைகளை உரிமைகள் ஆகும் என்று கருதப்படுகின்றது. இத்தகைய உரிமைகளை பாதுகாக்கும் பொருட்டு ஐ.நா முதலான சர்வதேச அமைப்புகள் முயன்று வருகின்றன. மார்ச்சு 10 சர்வதேச மனித உரிமைகள் தினமாகும்.

மனித உரிமைகள் வரலாறு பல நூறு ஆண்டுகளைக் கொண்டது. பதவு செய்யப்பட்ட வரலாற்றுக் காலம் முழுவதிலும் சமய, பண்பாட்டு, மெய்யியல், சட்டம் ஆகிய துறைகளின் வளர்ச்சிகளினால் இது விரிவு படுத்தப்பட்டுள்ளது. கமு 539 இல் பாரீசுப் பேரரசன் ஸைரஸ் என்பவனால் வெளியிடப்பட்ட “நோக்கப் பிரகடனமும்” கமு 272 தொடக்கம் 231 காலப்பகுதியில் இந்தியாவின் அசோகப் பேரரசனால் வெளியிட “அசோகனின் ஆணையும்” விதந்து கூறக்கூடியவை.

மேலும் பிரீத்தானியாவில் 1215 ஆம் ஆண்டில் இடம்பெற்ற “மக்னாகாட்டா உடன்படிக்கை” மற்றும் 1787ல் “பிரான்சிய உடன்படிக்கை” போன்றவற்றின் மூலம் உரிமை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

ஐ.நாவினால் 1948 ஆம் ஆண்டு “சர்வதேச மனித உரிமைகள் சாசனம்” உருவாக்கப்பட்டது. உலகளாவிய ரீதியில் நாடுகளின் அரசியல்சட்டங்கள்,

மனித உரிமைகள் பற்றிய உறுப்புகரைகள் ஐ.நா.வின் மனித உரிமைகள் சாசனத்துக்கு இசைவாகவே அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

மேலும் இவ்வுறுப்புகரைகள் தற்போது விரிவான செயற்பாடுகளை மையமாகக் கொண்டு காலத்துக்குக் காலம் விரிவுபடுத்தப்பட்டதாகவும், பரிசீலிக்கையாக இணைக்கப் பட்டுள்ளதாகவும் உள்ளன.

உதாரணமாக 1993ஆம் ஆண்டு வியன்னர் நகரில் நடைபெற்ற மனித உரிமைகள் தொடர்பான உலக மாநாட்டுப் பிரகடனத்தல் “மனிதனின் மதிப்பு லிருந்தும், கண்ணியத்தலிருந்தும் விளைவதே மனித உரிமைகள்” என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் உருவாக்கப்பட்ட மனித உரிமைகள் பிரகடனம் முப்பது உறுப்புகரைகளை உள்ளடக்கியுள்ளது. இதல் முதலாவது உறுப்புகரை சுதந்திரமாக பிறக்கும் மனிதர்கள் யாவரும் சமமானவர்களெனவும் மதிப்பையும் நியாயத்தையும் கொண்டவர்கள் எனவும் கூறுகின்றது.

இரண்டாவது உறுப்புரை இன, மத, மொழி, பால், நிறம், அரசியல் வேறுபாடுகள் இன்றி இப்பிரகடனம் சகலருக்கும் உரித்தானதாக கூறப்படுகின்றது. உறுப்புரை 3 தொடக்கம் 21 வரை உள்ளவற்றில் மனித இனத்தின் சிவல், அரசியல் உரிமைகள் பற்றி கூறப்படுகின்றது.

அதாவது பாதுகாப்பு, அடிமைத்தனம், சித்திரவதை, சட்டத்தின் முன்னால் சமத்துவம், வேறுபாடு, அடிப்படை

உரிமைகள், கைது, நீதி, நிரப்பாத, அரசியல் தஞ்சமும் துன்புறுத்தல், திருமணம், சொத்துரிமை, சிந்தனை உரிமை, பேச்சு சுதந்திரம், தகவல் பரிமாற்ற உரிமை, ஒன்று கூடும் சுதந்திரம் போன்றவற்றை பற்றி அவை கூறுகின்றன.

—கொப்பிப்படம்

மற்றைய சரத்துகளான இருபத்தியரண்டில்ருந்து இருபத்தியேழு வரையானவை மனித இனத்தின் பொருளாதார சமூக கலாசார உரிமைகளை உள்ளடக்கியுள்ளன. அதாவது வேலை, உடை, உணவு, தங்குமடம், மருத்துவ பராமரிப்பு, கல்வி போன்ற விடயங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன.

இதில் இறுதி சரத்துக்களான இருபத்து எட்டில்ருந்து முப்பது வரை இச் சாசனத்தின் நடைமுறை, பொறுப்பு, உரிமை ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியதாக காணப்படுகிறது.

இந்த சர்வதேச மனித உரிமை பிரகடனத்தை சரியான முறையில் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்ற கடைமப்பாடு ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அங்கத்துவம் வகிக்கும் அனைத்து நாடுகளுக்கும் உரியது.

இறுதியாக மனித உரிமைகள் தொடர்பான மகப்பெரிய சர்வதேச மகாநாடு 1993 இல் வியட்னாமில் நடைபெற்று இரண்டு தாசித்தங்கள் கட்டுவாட்டின. இந்த 20 வருடங்களில் ஐ.நாவும் அதனுடைய மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவும் சர்வதேச அளவில் மனிதஉரிமைகளை நலை நறுத்துவதில் பெற்ற வெற்றி தோல்விகள் சமகாலத்துக்கும் எதிர் காலத்துக்கும் நல்ல வரலாற்று படிப்பினையை வழங்க உள்ளன.

மேலைத்தேச நாடுகளில் அமெரிக்கா, சுவீஸ்ஸர்லாந்து, கனடா, பிரித்தானியா போன்ற சனநாயகம் நலவும் நாடுகளில் தேசிய ரீதியாக மனித உரிமைகள் மிக உறுதியாகவும் யாப்புரிதியாகவும் மற்றும் நடைமுறைச் சாத்தியமான வகையிலும் காணப்படுகின்றன.

ஆனால் மத்தியக்கு மற்றும் கிழக்குத்தேச நாடுகளில் மனித உரிமைகள் மிக மோசமான நிலையை நோக்கி போய்க்கொண்டு இருப்பதாக ஐ.நாசபை மனித உரிமைகளுக்கான ஆணைக் குழுவின் ஆண்டறிக்கைகள் கூறுகின்றன.

தன்மனித குரோதம், சாத, இனத்துவம், மதம், உள்நாட்டுப்போர், நாடுகளுக்கு இடையிட்ட போர் என பல காரணிகள் இத் தேசங்களின் மனித உரிமைகளுக்கான இருப்பினை செல்லர்த்து போகச் செய்கின்றன என்கின்றனர் அறிஞர்கள்.

மனித உரிமைகள் என்பது சமாதானத்துக்கும், பாதுகாப்புக்கும், பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும், சமூக சமத்துவத்துக்கும் நூணத்துவம் வாய்ந்த தொன்றாகவுள்ளது. ஐ.நா சபை இந்த மனித உரிமைகளை வெளிப்படுத்தவும், மேம்படுத்தவும், பாதுகாக்கவும் ஒரு மையமாகச் செயற்படுகிறது.

மனித உரிமைகள் தொடர்பாக இலங்கையின் நிலை குறித்து யாக்கும் போது, மனித உரிமைகள் சாசனம் ஐக்கிய நாடுகள் சபையினால் 1948 இல் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட வேளையில் இலங்கை ஐ.நா சபையில் உறுப்பினராக பெற்றிருக்கவில்லை. அந்த காலகட்டத்தில் இலங்கை பிரத்தானியக் காலனித்துவத்தின்மீது சுதந்திரத்தை பெற்றுக் கொண்டது.

இதே வேளை மனித உரிமைகளை பாதுகாப்பது தொடர்பில் சர்வதேசத்தனால் சமகாலத்தில் கடுமையாகக் கண்டித்துக் கூறப்படும் நாடுகளுள் இலங்கையும் ஒன்றாகும். இலங்கை ஒரு சனநாயக சோசலிச குடியரசு ஆகும். இலங்கையின் அரசியலமைப்பில் 10 ஆம் சரத்து முதல் அடிப்படை மனித உரிமைகள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

1978 ஆம் ஆண்டு இரண்டாம் குடியரசு அரசு யாப்பு உருவாக்கப்பட்டது. அன்று தொடக்கம் இன்று வரை இலங்கையில் ஏராளம் மனித உரிமை மீறல்கள், கொடுமைகள் புடைசூழ நடைபெற்றும் நடைபெற்றுக் கொண்டும் இருப்பதாக மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு உட்பட சர்வதேச மற்றும் தேசிய அமைப்புகள் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

முப்பது வருடகாலமாக உள்நாட்டுப் போரில் மூழ்க் இருந்த இலங்கையில் யோராட்டக் குழுக்கள் மற்றும் அரசு வரை மனித உரிமை மீறல்களை தாராளமாக மேற்கொண்டதாக பன்னாட்டு அமைப்புகள் குறிப்பிடுகின்றன.

இத்தகைய நிலையை தொகுத்து நோக்கும் போது மனித உரிமைகள் பற்றிய விழிப்புணர்வு இன்னும் பல தேசங்களில் ஏற்படுத்தப்பட வேண்டியது அத்தியாவசியமாகின்றது. இலங்கை போன்ற நாடுகளில் இனிப்புகொலை, சிறுபான்மையினர் ஒரம் கட்டப்படல், கல்வீ வேலை வாய்ப்புகளில் ஏற்படுத்தப்படும் சமனற்ற நிலை, சட்டவரம்பற்ற கைதுகள் முதலான மனித உரிமை மீறல்கள் கட்டுப்படுத்தப்படல் வேண்டும்.

அடிப்படை உரிமைகள், குடியியல் உரிமைகள் மற்றும் பொருளாதார சமூக உரிமைகள் என சகல மனித உரிமைகளும் இதனுள் அடங்கும். பெண்களுக்கு எதிரான பாலியல் மற்றும் பெண் அடிமைத்தனச் சீதைப்புகள், சிறுவர் துஸ்ப்ரயோகங்கள் முதலானவையும் குறிப்பிட்டு சொல்ல வேண்டிய மனித உரிமை மீறல்கள் ஆகும்.

உளரீதியான தன்மனித மாற்றமே விழிப்புணர்வுள்ள சனத்தரனை உருவாக்கும் ஆகவே ஒவ்வொருவரும் சந்தத்தல் வேண்டும், இந்த உலகல் நம்முடன் பிறந்த பல கோடி பேரும் நம்மைப்போல் உரிமை, சுதந்திரம் என்பவற்றை சமனாக பெற்றவர்கள் என்பதை ஒவ்வொரு வரும் மனம் கொண்டால் ஆரோக்கியமானதொரு மனித சமுதாயத்தை பிறப்பிக்க இயலும்.

திரையிசையால் செழுமையுறும் கீராமியப் பாடல்கள்

சாதாரண மக்களிடம் இருந்து வெளிப்படும் உன்னதமான கலை அம்சம் நாட்டுப்புறப் பாடல்களாகும். இவை எழுத்தல் பிறந்தவை அல்ல. மனதர்களிடம் இயற்கையாகவும் இயல்பாகவும் தோன்றியவை. இன்றைய பொழுதுகளில் மக்களை இலகு வாகவும் வினைதரன் மிக்க வகையிலும் தொடர்புபடும் ஊடகமாக திரைக்கலை உருப்பெற்றிருக்கிறது. இத் திரைக்கலைக்குள் தமிழ் கீராமிய பாடல்கள் வகக்கும் இடம் நயந்து நோக்கப் படவேண்டியதொன்று.

கலையார்வம் என்று பார்க்கும் போது இன்று தமிழ் கலையார்வலர்கள் பெரும்பாலும் திரைத்துறைக்குள்ளும் அதனுடன் சேர்ந்த இசைக்குள்ளும் சொக்கக் கட்டக்கின்றனர். திரையிசைதான் நாட்டுப்புற பாடல்களை வழக்கொழித்து கொண்டு இருக்கிறது என்ற குற்றச்சாட்டும் ஒருபுறம் நலன் வருகிறது. வெறுமனே திரைப்படப்பாடல்களை குற்றம் சுமத்துதலும் சரியல்ல.

மகிழ்வு மற்றும் அவரது கணவன் மணிமாறன்

நூறு வருட பாரம்பரியம் மிக்க தமிழ் திரைப்படவுலகில் இசை என்பது ஆரம்பகாலம் முதலே முக்கிய இடம் பெறுகின்றது. பாமர மக்களில் இருந்து வாய்மொழி மூலமாக மேற்கொண்டும் நாட்டுப்புறப்பாடல்கள் இன்றைய நவீன யுகத்தில் தேடி எழுதப்படும் தொகுக்கப்படும் வருவது சிறப்பு.

இன்று திரைக்கலை அடைந்துள்ள வளர்ச்சியும் அது மக்களுடன் தொடர்புபடும் விதமும் பெரும் செருவு மிக்க கட்டமைப்பாகியுள்ளது. ஆதலால் கீராமிய இலக்கியங்களை திரைக்கலைக்குள் சுவறவில்லை கீராமிய கலைகளை உன்னதமான இடங்களுக்கு எடுத்துச்செல்லவும் பாதுகாக்கவும் விழிப்புணர்வுடனும் உதவும் என்பதில் ஐயமில்லை.

தரைத்துறைக்குள் முன்னைய காலங்களில் நாட்டுப்புற பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன உதாரணமாக மணப்பாற மாடுகட்டி போன்ற பல பாடல்கள் கிராமிய வடிவத்தில் இருந்தாலும் கர்நாடக சங்கீத முறைமீலேயே பாடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் இன்று கிராமங்களில் சங்கீதம் பாடத்தெரியாதவர்கள் பாடும் முறைமீல் அப்படியே நாட்டுப்புறபாடல்கள் இடம் பெற்றிருப்பது சிறப்பம்சமாகும்.

ஊடகவியல் மாணவர்களுடன் இணைந்து பாடல் பாடியபோது

அதற்கு பாடக் மகழ்ன் மற்றும் அவரது கணவரான மணமாறன் போன்ற கிராமிய கலைஞர்கள் தரைத்துறைக்குள் உள்நுழைந்து கிராமியக் கலைகளின் ப்ரயோகங்களையும் தனித்துவத்தையும் வெளிப்படுத்துதலை இன்னும் ஊக்கப்படுத்துதல் வேண்டும்.

“ஒரு சன்மா பாடக் என்ற நிலைக்கு என்னை உயர்த்தியது நாட்டுப்புற பாடல்கள்தான்” என பெருமையோடு கூறுகிறார் தென்னிந்திய தரைத்துறை பின்னணிப் பாடக் மகழ்ன் மணமாறன்.

அண்மையில் யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக ஊடக வளங்கள் மற்றும் பயிற்சமையத்துக்கு மகழ்ன் மற்றும் அவரது கணவர் மணமாறன் வந்திருந்தார்கள். இவர்கள் ஊடகவியல் மாணவர்களோடு கலந்துரையாடி தனது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள்.

மகழ்ன் மற்றும் அவருடைய கணவர் மணமாறன் அடிப்படையில் நாட்டுப்புறக் கலைஞர்கள். மகழ்ன் சும்மக் தரைப்படத்தன் கையளவு நெஞ்சுத்தலே (சொய் சொய்) என்ற பாடலைப் பாடியுள்ளார். இது இவரின் முதல் தரைப்படப் பாடலாகும்.

மகழ்ன் வேடந்தாங்கலுக்கு அருகில் உள்ள மாலைப்பயரம் என்ற கிராமத்தல் ப்றந்தவர். மணமாறனின் இசைக்குழுவான புத்தர் கலைக்குழுவில் நாட்டுப்புற பாடல்களை பாடுபவராக உள்ளார்.

“மணமாறனே என்னுடைய குரு. என்னை ஊக்குவத்தவரும் ஊக்குவிப்பவரும் அவரே” என்கிறார் மகழ்ன். இவர் எடிசன் வீருது, வீகடன் வீருது, தஞ்சாவூர் தமிழ் இசை மன்றத்தன் இசைக்கலை அரசு பட்டம் ஆகிய வீருதுகளைப் பெற்றுள்ளார்.

மகழ்ன்யன் கணவர் மணமாறன் நாட்டார் பாடல்களை இயற்றுபவராகவும், பாடுபவராகவும், பறை இசைக்கலைஞராகவும் கிராமிய கலைகளைப் பயிற்றுவிப்பவராகவும் இருக்கிறார்.

தமிழ் தரையுலகல் இவர்களுக்குக் கடைத்துள்ள வரவேற்பை தமிழ்த் தரைய்சைப் பாடல்களுக்கும் இடையில் கருக்கொண்டு வளரும் ஒரு ஆரோக்கியமான இசைத்துறை வளர்ச்சியாகக் குறிப்பிடலாம்.

ஆக்கம்: கு.பிரதீப் (யதார்தன்)

“ அர்ச்சுவடி படித்த பாடசாலையிலேயே

அத்பராக இருக்கின்றேன் ”

அதிபர் தே. தேவராசா

முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் முள்ளியவளைப் பிரதேசத்திலேயே முதலாவதாகக் கட்டப்பட்ட பாடசாலையாக தண்ணீருற்று சி.சி தமிழ்க் கலைவன் பாடசாலை விளங்குகின்றது. இது 1864 ஆம் ஆண்டு இலங்கைத் திருச்சபை தமிழ்க்கலைவன் பாடசாலையாக தண்ணீருற்றில் அமைக்கப்பட்டு மாணவர்களின் கல்விச் செயற்பாட்டுக்கு அத்திவாரமிட்டது.

இப் பாடசாலையின் அதிபர் தே.தேவராசா பாடசாலையின் செயற்பாடுகள் பற்றி கூறும் போது : இப் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்ட போது மிசனரிப் பாடசாலையாகவே இயங்கி வந்தது. 1984 ஆம் ஆண்டுதான் இப் பாடசாலையை இலங்கை அரசாங்கம் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டது. அப்போது இப் பாடசாலையில் 300 தொடக்கம் 350 வரையிலான மாணவர்கள் கல்விகற்று வந்தனர்.

ஆரம்பப் பாடசாலையான இப் பாடசாலையில் இதுவரையிலும் பத்து அதிபர்கள் பாடசாலையை நிர்வகித்துள்ளனர். அக் காலப்பகுதியில் இப் பிரதேசத்தில் வேறு பாடசாலைகள் இருக்கவில்லை.

பாடசாலைக் கட்டிடம் உயரமானாலே போதும் கல்வியின் தரமும் உயர்த்துவீடும் என்னும் தவறான எண்ணம் பெற்றோர்கள் மத்தியில் தோன்றி வருகின்றது.

அதனால் இப்பாடசாலை அனைவர் பார்வையிலும் சிறப்பாக விளங்கியது. நாட்கள் மிக வேகமாக உருண்டோடவே வேறு பாடசாலைகள் படிப்படியாகத் தோற்றம் பெற்றன. அதன் பின்னர் இப் பாடசாலையில் இணைக்கப்படும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கையும் குறைவடைந்தது. தற்போது மொத்தமாக நூறு வரையிலான மாணவர்கள் கல்வி கற்று வருகின்றனர் என்றார் அதிபர்.

மேலும் புதிய பாடசாலைகளின் தோற்றத்தினால் இப் பாடசாலை மீது பெற்றோர்களின் கவனம் குறைந்து கொண்டே வந்தது. தற்காலத்தில் பெற்றோர்களின் பார்வை கவர்ச்சிகளை நோக்கியதாகவும், கௌரவத்தை நோக்கியதாகவுமே காணப்படுகிறது. ஆனால் பிள்ளைகளின் கல்வி மீது பெற்றோர்களின் கவனக்குறைவு பெரும் வேதனையளிக்கிறது.

பாடசாலைக் கட்டிடம் உயரமானாலே போதும் கல்வியின் தரமும் உயர்ந்துவிடும் என்ற தவறான எண்ணம் பெற்றோர்கள் மத்தியில் தோன்றிவிட்டது. ஆகவே பெரிய பாடசாலைகளை நோக்கியே பெற்றோர்களின் தூண்டுதலினால் மாணவர்கள் நகர்த்தப்படுகின்றனர். பெரும்பாலும் வறுமைக்கோட்டுக்கு உட்பட்டபிள்ளைகளை எமது பாடசாலையில் இணைந்து கொள்கின்றனர்.

பெரும்பாலான மாணவர்கள் விளையாட்டிலும் சரி கல்வியிலும் சரி மிகவும் குறைவான மட்டத்திலேயே காணப்படுகின்றனர். இவர்களை உயர் மட்டத்திற்குக் கொண்டு சென்று பரீட்சையில் தோற்ற வைக்கும் எமது பாடசாலை ஆசிரியர்களை நான் போற்றுகின்றேன்.

இங்கு 30 மாணவர்கள் பரீட்சைக்குத் தோற்றி நான்கு மாணவர்கள் சித்தி பெற்றாலும் ஏனைய 26 மாணவர்களும் கல்வியின் ஊட்டத்தில் பெரும்பாலான வளர்ச்சிப் போக்கை அவதானிக்க முடிகின்றது. இவ்வாறான தொரு நிலைமையை பெற்றோர்களும் மாணவர்களும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

2010 ஆம் ஆண்டு எமது பாடசாலை ஐயாயிரம் பாடசாலை திட்டத்தின் கீழ் விசேட கல்வித் திட்டங்களை பெற்றுக்கொண்டு தற்போது புத்துயிர் பெற்று வருகின்றது. இதற்கு முன்னைய காலபகுதியில் மாணவர்களின் தொகை குறைவாகக் காணப்பட்டமையினால் இதே போன்று உள்ள பாடசாலைகளை மூடவேண்டும் என்று கல்வி அமைச்சு உத்தரவிட்டது.

இவ்வேளையில் இப்பாடசாலை நிர்வாகம் கடும் எதிர்ப்பை வெளியிட்டது. குறிப்பிட்ட காலம் விவாதம் நடத்தப்பட்ட பின்னரே இப் பாடசாலை ஐயாயிரம் பாடசாலைத்திட்டத்தின் கீழ்க் கொண்டுவரப்பட்டது.

தற்போது முன்னைய காலங்களை விடவும் அபிவிருத்திப் பணிகள் சிறப்புடன் செய்து தரப்பட்டுள்ளன. கணணி வசதிகள், கிணறு, சமையலறை, தண்ணீர் விநியோகம், புதிய வகுப்பறைக் கட்டடங்கள், மதில், விளையாட்டு மைதானம் எனப் பல வசதிகளையும் கொண்டு இப் பாடசாலை மீண்டும் புத்துணர்ச்சியோடு காணப்படுவது மிகவும் பெருமையளிக்கின்றது.

தனிப்பட்ட ரீதியில் இப்பாடசாலை எனக்கு ஆனா கற்றுத்தந்த பாடசாலையாகவும் அதிபராக என்னை உருவாக்கிய பாடசாலையாகவும் இருப்பது வரப்பிரசாதமே!

எதிர்காலத்தில் இப் பாடசாலை ஏனைய பாடசாலைகளையும் விடவும் நல்லதொரு பாடசாலையாகவும், நல்ல கல்விமான்களை மென்மேலும் உருவாக்கும் பாடசாலையாகவும் மிளிர் பெற்றோர்களும், கல்வி நிர்வாகமும் அக்கறை காட்டவேண்டும் என்பதே என்னுடைய விருப்பமாகவும் மன ஆதங்கமாகவும் இருக்கின்றதென தன்னுடைய மன ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார் தண்ணீர்நூற்று சி.சி.தமிழ்க்கலவன் பாடசாலையின் அதிபர் தேவராசா.

—செவலத்தியாட்பள்ளை கல்வள்ளி—

வளர்ச்சி யூனிட் வே வே வேட்டி

மண்டையைப் பிளக்கும் உச்சி வெய்யில். உப்புக்காற்றின் ஈரம். மீன் பிடிக்கு மட்டுமே உதவுமென்ற கடற்கரையோரத்தில் பயிர் வளர்த்தும் பயன் பெறலாம் என்றால் உங்களால் நம்ப முடிகிறதா?

முடியும் என்று நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளார் மணற்காட்டில் கரையோர பிரதேசத்தில் வசிக்கும் ஒருவர்.

பொதுவாகக் கடற்கரையை அண்டிய பிரதேசங்கள் விவசாயத்திற்கு உகந்ததாகக் காணப்படுவதில்லை. உவர்நிலமாக காணப்படுவதால் அதில் பயிர்கள் பயிரிட முடியாது. சவுக்கு முதலான உவர்நிலத் தாவரங்களே வளரும் என்ற கருத்துக்களை பொய்யென நிரூபித்துள்ளார் இவர்.

இத்தகைய சிறப்பு மிக்க வீட்டுத் தோட்டத்திற்கு சொந்தக்காரர் கந்தசாயி பன்னீர்ச்செல்வம் என்பவராவார். உவர் நிலமாகக் கிடந்த அவரின் காணி இன்று பயன்தரும் காய்கறிகள் விளையும் பூமியாகச் செழித்திருக்கிறது.

பன்னீர்ச்செல்வத்தினால் தயாரிக்கப்பட்டுள்ள கூட்டெரு செழிப்பிடம்

பன்னீர்ச்செல்வம் 1994 ஆம் ஆண்டிலிருந்து மணற்காட்டில் தன் குடும்பத்தோடு வசித்து வந்தார். இவர் கடற்கொழியை செய்ந்து வந்தார்.

க.பன்னீர்ச்செல்வம்

2004 ஆம் ஆண்டு சுனாமிக்கு மணற்காட்டிலே தன் குடும்பத்தையே பலிகொடுத்து ஒரு மகனோடு தனித்து விடப்பட்டார்.

இதனால் தான் நம்பி வந்த கடலன்னை தன்னை கைவிட்டதாகவும், இதன் காரணமாகவே தான் கடற்கொழியை கைவிட்டதாகவும் கவலையுடன் இவர் தெரிவித்தார்.

சுனாமியின் வடு , குடும்பத்தை இழந்த சோகம் , பொருளாதார சிக்கல் என்பவை அவரை வாட்டியது. தன் தனிமையையும் பொருளாதார சிக்கலையும் எதிர் கொள்ளவே இவ் வீட்டுத் தோட்டத்தையும் சிறிய பண்ணையையும் அமைத்தாக கூறுகின்றார் க.பன்னீர்ச்செல்வம்.

இவ்வாறு பயன் தரும் வீட்டுத் தோட்டமாக உவர்நிலக் காணியை மாற்றியமைப்பது சாதாரண விடயமல்ல. அதுபற்றி பன்னீர்ச்செல்வத்திடம் வினாவிய போது:

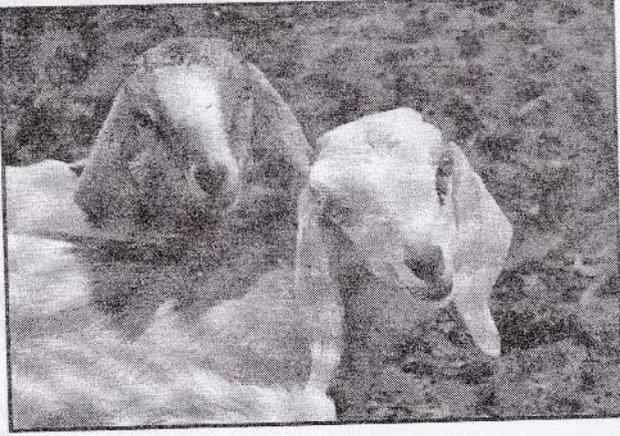
“உவர் நிலத்தை நன்கு பண்படுத்தி நிலத்தைக் கொத்திப் பிரட்டி அதனோடு முறையாக செய்யப்பட்ட கூட்டெருவை அதிகமாகக் கலந்து அந் நிலத்தை

பயிருக்குகந்த நிலமாக மாற்றினேன். என்று
வியரித்தார்.

ஆரம்பத்தில் சமுர்த்தி மூலமாக
கிடைத்த கத்தரி, பாகல் போன்ற விதைகளை
பயிரிட்டு சிறிய அளவில் வீட்டுத்தோட்டத்தை
உருவாக்கினார். பின்னர் படிப்படியாக தனது
காணி முழுவதும் வீட்டுத்தோட்டத்தை
விஸ்தரித்தார்.

“இன்று இத்தோட்டம் எனது
வருமானத்திற்கும் பெரும் தீனி போடுகிறது.
தோட்டத்தில் கத்தரி , வெண்டி , புடோல் ,
பாகல் , பயிற்றை , பூசணி , வாழை என்று பல
வகைப்பயிர்கள் இருக்கின்றன” என்று
தெரிவித்தார் க.பன்னீர்ச்செல்வம்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஊரில் உள்ள ஒரு
கடைக்கு தனது பயிர்களை நியாயமான
விலையில் விற்று தனது குடும்ப செலவையும்
ஈடுசெய்து வருகின்றார் இவர்.

இவ் வீட்டுத் தோட்டத்தினால் பல
சவால்களையும் இவர் எதிர்கொண்டு
வருகின்றார்.

தனது வீட்டுத் தோட்டத்தில்
செய்யப்படும் பயிற்றை , புடோல் , கத்தரி
போன்ற தாவரங்கள் சிலவேளைகளில்
முற்றாகவும் அழியக்கூடிய சாத்தியங்கள்
ஏற்படுகிறது. காரணம் இவர் இரசாயன
மருந்து பாவிப்பதை விரும்புவதில்லை
இதனால் பயிர்களில் பங்கஸ், பற்றீரியா
போன்றன உருவாகி பயிர்களை அழித்து
விடுகின்றன.

“ நோய்களை கட்டுப்படுத்த நான்
எனது கைகளில் துணியினால் சுற்றி
பயிர்களில் உள்ள நுண்ணாங்கிகளை நசித்து
விடுவேன் இதனால் ஓரளவே நோயை
கட்டுப்படுத்த முடிகிறது” என்றும் கூறுகிறார்
இவர்.

மேலும் கிணறு இருந்த போதும்
பயிர்களுக்கு நீர் இறைப்பதற்கான நீர்ப்பம்பி
தன்னிடம் இல்லாத காரணத்தினால் நீரை
வாளியினால் அள்ளியே ஊற்றுகிறார்
அவர்.

இரசாயன மருந்து தொடர்பாகக்
கேட்ட போது இரசாயன மருந்து
மண்வளத்தைக் குன்றச் செய்வதோடு
காய்கறிகளின் சுவையையும் குறைக்கின்றது
என்கிறார் இந்த இயற்கை விவசாயி.

பன்னீர்ச்செல்வம் தனது வீட்டில்
நல்ல இன ஆடுகள் , மாடுகள் என
கால்நடைகளையும் வளர்த்து வருகின்றார்.

“இரசாயனமருந்து பாவிப்பதை
நான் விரும்புவதில்லை.
இரசாயன மருந்து மண்வளத்தை
குன்றச்செய்வதோடு
காய்கறிகளின் சுவையையும்
குறைக்கின்றது”

நிலம் உவரடைவது குடாநாட்டில்
முக்கிய பிரச்சனையாக உள்ளது. இதற்கு
க.பன்னீர்ச்செல்வத்தின் வீட்டுத்தோட்ட
முன்மாதிரி தீர்வாக அமையக்கூடும்.

ஆக்கம் : S.K.Raj

இலங்கையில் இடம் பெற்ற போர்ச்சூழல் காரணமாக பாதிக்கப்பட்ட மக்களில் பலர் இன்று சொந்த இடங்களில் மீள்குடியேற்றப்பட்டுள்ளனர். வேறு சிலர் காண்களை இழந்தபோதும், இடம்பெயர்ந்து தாம் குடியிருந்த இடங்களிலும், நகர்ப்புறங்களிலும் காண்களை வாங்கித் தமது வாழ்வாதாரத்தை மேம்படுத்த வருகின்றனர்.

இருந்தபோதும் 1990ம் ஆண்டு இடம் பெயர்வினால் தொடங்கிய நாடோடி வாழ்க்கையில் இன்று வரை சொந்தமாக எதுவும் இன்றி அதை வாழ்க்கையுடன் இணையும் வலவடக்கு மக்கள்

வல வடக்கல் ஒட்டகப்பலம், கட்டுவன், பலால், வசாவ்னான் தையீடி, குரும்பீடி, மயீலீடி, வளலாய் போன்ற கிராமங்கள் உள்ளடங்கி இருப்பதால் அதே இடத்தைச் சேர்ந்த மக்கள் தமது காண்களை இழந்து பல நெருக்கடிக்கு முகம் கொடுத்து வருகின்றனர்.

இது தொடர்பாக மீள்குடியேறாத மக்களின் நிலையான தேட்டறிய அவர்கள் தற்போது வசக்கும் இடங்களுக்கு நாம் பயணித்தோம்.

கிரவல் கிணியல்

வெவ்ளவு கிலம்?

சொந்த இடங்களில் மீள் குடியமரப்படாமலும் வாடகை வீடுகளிலும் தங்க பல பிரச்சனை களுக்கு முகம் கொடுத்து வருகின்றனர்.

இதல் முக்கியமான விடயம் என்னவென்றால் காண சுவீகரிப்பு தொடர்பில் ஒட்டப்பட்டுள்ள அறிவித்தலில், காண உரிமையாளர் இணைக் காணப்படவில்லை என்று கூறப்பட்டுள்ளதாகவும்,

“முழுப்பெயர் நாங்கள் இங்கதான் இருக்கிறம் எங்கேயும் செல்லவில்லை”. என்று வசாவ்னானைச் சொந்த இடமாகக் கொண்ட சின்னையா தம்பிஐயா தெரிவிக்கின்றார்.

வளலாயைச் சொந்த இடமாகவும் தற்போது இடைக்காட்டில் வசித்து வருபவருமான தலகவத் என்ற ஆசிரியர்டம் மீள் குடியேற்றம் தொடர்பாக வினாவிய போது :

“என்னுடைய சொந்த ஊர் வளலாய் தற்போதும் இப்பகுத உயர் பாதுகாப்பு வலயமாக காணப்படுகிறது.

1990ம் ஆண்டு இடம்பெயர்ந்த நாங்கள் இற்றை வரை மாற் மாற் இடம்பெயர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அன்று தொடக்கம் இன்று வரை வாடகை வீட்டிலேயே வசித்து வாரும்.

சர்யான கவுரம் செலவு ஒரு பக்கம், உதவ் இல்லை நெர்யாத இடங்களில் வாடகை வீடுகளில் இருப்பதால் அவசர உதவ்க்கு யார்டமும் போக முடியாது.

ஆசிரியர் தலகவத்

பண உதவ் இல்லை சரீர் உதவ்க்கு கட்ட யார்டமும் போக முடியாத சூழ்நிலை. சர்யான மனத்துன்பத்தின் மத்தியல் வாழ்ந்து வருகிறும். தண்ணீரை தவிர மற்ற எல்லாம் காசுதான்.

நாங்கள் சொந்த இடத்தில் இருந்தம் என்று சொன்னால் சமையலுக்குத் தேவையான வெங்காயம், மீனகாய், எல்லாம் கடைக்கும் தேவையான மரக்கறையை செலவல்லாமல் எடுப்பம் ” என்று தனது மன உதங்கத்தைத் தெர்வத்தார்.

பலாலயைச் சொந்த இடமாகக் கொண்ட வரும் கதர்ப்பாயல் தற்போது இடம்பெயர்ந்து வசப்பவருமான இராசன் சுமத் தனது கருத்தை இவ்வாறு வெளிப்படுத்தனார்

“ மாதம் மாதம் வாடகை கொடுப்பதற்கு சர்யான கவுரமாய் இருக்கு. அதை வ்ட வீட்டு உர்மையாளரின் ப்ரச்சனை அவர்கள் அடிக்கடி வந்து குறை குற்றங்கள் சொல்லுவனம். இதனால் ஒரு மனப்பயம் அதோடு யாரும் சூழ்நதை ப்ள்களைகள் உள்ளவர்களுக்கு வீடு தருகறார்கள் இல்லை.

காரணம் சன்னப்பள்ளைகள் வீட்டை அசத்தப் படுத்துவார்கள். பொருட்களை உடைப்பார்கள் என்று நனைக்கறார்கள்.

எங்கட ஊர்வெயன்றால் நாங்கள் எப்படியும் வீட்டை வைத்தருக்கலாம் புராமர்க் கலாம். மற்றவர்களுக்கு பயப்பட வேண்டிய அவசயம் இல்லை. இப்படி பல சொல்ல முடியாத துன்பங்களை அனுபவத்து வருகிறும். எங்கடை சொந்த ஊருக்கு போனால் தான் எங்களுக்கு நம்மத். எப்பதான் வீடுவார்களோ நெர்யலை ” என்று தெர்வத்தார்.

இதேவேளை வசாவ்ளானைச் சொந்த இடமாகக் கொண்டவரான சன்னையா தம்பஹயா தெர்வத்ததாவது.

“ 1990ம் ஆண்டு ப்ரச்சனை என்று ஊரை வீட்டு வெளிக்கிட்டது. இப்பவும் இருக்க இடமல்லாமல் மாற மாற ஒவ்வொரு ஊர் ஊராய் தர்யறும். எனக்கு ஒன்பது ப்ள்களைகள், சர்யான கவுடம். எனர் தொழில் வ்வசாயம் என்றதால் நான் வ்வசாயத்தை நம்பயே இருக்கறன்.

“எங்கடை சொந்த ஊருக்கு போனால் தான் எங்களுக்கு நம்மத்.”

இங்க ஒரே நடவுடம் தான் போன முறையும் பயர் அழுவ. பயருக்குப் போட்ட காசை எடுக்க முடியாது. காண்க்குத்தகை கொடுக்க இயலாமலும் வாழ்ந்து வருகிறும். எங்கடை சொந்த ஊர்வ என்றால் தோட்டம் செய்ய நல்ல நிலம், பயர்முடியும் சந்தர்ப்பம் குறைவு

விளைச்சல் கூட குத்தகை கொடுக்கத் தேவை இல்லை தண்ணீர் பீரூச்சனை இல்லை இது போன்ற பல பீரூச்சனை வராது. சொந்த இடங்களுக்கு இருக்க விடுவம் விடுவம் என்று சொல்லினம் ஒழிய, விடுவதாய் நெரியல.

இதே போல், மயில்டீயை பிறப்பிடமாக கொண்டு தற்போது வல்லெட்டித்துறையில் வசித்து வரும் அந்தோன் கூறுகையில் :
 “எங்கடை ஜீவனோ பாயமே மீன்பிடி எங்களுக்கு எங்களுடைய கடலும் ஊரும் தான் வேணும். வேற இடத்தல் இருக்க முடியாது.

எங்கட சொந்த இடத்தல் எங்களை குடியேற விடுங்க என்று தானே கேட்கும். இங்கை மீன்பாடு குறைவு போதாக்குறைக்கு நவாரணத் தையும் நிப்பாட்டி யோட்டினம் நாங்கள் எங்கைதான் போய் சொல்லுறது” என்று ஆதங்கப்பட்டார் அந்தோன்.

தொடர்ந்து இப்படியாக மக்கள் பாதக்கப்பட்ட வரும் நிலையில் இடம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு வழங்கிய நவாரணத்தை அரசாங்கம் தற்போது நிறுத்தியுள்ளது.

ஒன்று மக்களை குடியமர்த்த வேண்டும் அல்லது தற்கால கமாகவேனும் நவாரண உதவிகளை வழங்க வேண்டும் என்றும் மக்கள் தெரிவித்தனர்.

இதே வேளை படைமீனர் சீவில் நடவடிக்கையில் ஈடுபடுதல். தனியார் காண்களை உபயோகித்தல் என்பவற்றில் இருந்து படைமீனர் விலக, காண்களை மக்களிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். என கற்றுக்கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லணக்க ஆணைக்குழு பரிந்துரை செய்தது.

மேலும் சமீகரிக்கப்படும் காண்கள் படைமுகாம் அமைப்பதற்கு என்று சொல்லப் பட்டாலும் பெரும்பாலான மக்கள் மத்தியில் 6000 ஏக்கர் என்பது படைமுகாம் அமைப்பதற்கு இவ்வளவு காண தேவை இல்ல என்பதே ஒருமத்த எண்ணம்.

வல் வடக்கு மக்களுடைய, வாழ்வாதார உரிமை நிலை நாட்டப்பட வேண்டும் என்று சொன்னால் அக்காண்கள் மீள கையளிக்கப்பட வேண்டும்.

மீள் குடியேற்ற நடவடிக்கைகளை விட்டு விட்டு, பாதக்கப்பட்ட மக்களின் காண்களும் வாழ்வாதாரமும் பாதக்கப்பட்டக் கொண்டு இருக்கும் போது சமாதானமும் மீள் இணக்கப்பாடு பற்றி பேசக் கொள்வதல் எந்தப் பயனும் இல்லை.

க. பரகுளி

வடபகுதி மீனவர்களை

கடல் தொடரும் வேதனைகள்

யாழ்ப்பாணத்தில் கணிசமான மக்களின் வாழ்வாதார தொழிலாக விளங்குவது கடற்றொழிலாகும். குடாநாட்டுக் கடற்றொழிலாளர்கள் தமது தொழிலை சுதந்திரமாக மேற்கொண்டு வரும் காலமாக இன்றைய சூழல் உள்ளது. கடந்த 2009 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் வடக்கில் நிலவிய அசாதாரண சூழ்நிலையினால் கடல் இறங்கி சுதந்திரமாக மீன்பிடிக்க முடியாத நிலை காணப்பட்டது.

ஆனால் இன்றைய காலப்பகுதியில் வடபகுதி மீனவர்களுக்கான கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்பட்டு கடலெங்கும் பரந்துபட்டு கடற்றொழில் மேற்கொள்வதனை அவதானிக்க முடிகிறது. மீன்களின் இராஜ்ஜயமாக விளங்கும் இலங்கையின் வட பகுதி கடல் பார்வையிற்சனையாக இந்திய மீனவர்களின் அத்துமீறிய நுழைவு காணப்படுகிறது. கடந்த காலங்களில் வட பகுதி மீனவர்களுக்கு யுத்தத்தினால் சுதந்திரத்தொழில் பறி போனது. ஆனால் இன்றைய காலத்தில் இந்திய மீனவர்களின் அத்துமீறிய நுழைவு என்பது குறிப்பாக வடபகுதித் தமீழ் மீனவர்களின் பார்வைய சவாலாக விளங்குகின்றது.

பெரும்பாலும் ஊர்காவந்துறையிலிருந்து காரைநகர் வரையான கடற்பிரதேசம் மற்றும் சேந்தாங்குளத்திலிருந்து கீர்மலை வரையான கடற்பிரதேசம் போன்றவற்றிலேயே அதிகளவு இந்திய மீனவர்களின் அத்துமீறிய நுழைவு காணப்படுகிறது. இதனால் இலங்கையின் வட பகுதி மீனவர்கள் அதிகம் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

இது தொடர்பாக ஊர்காவந்துறை கடற்றொழிலாளர் க்ரேசியன் அன்ரனியட் வினவிய போது அவர் கடற்பகுதி மீனவ சமுதாயம் பரும் அல்லல்களை அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

“வடக்கில் உள்நாட்டு யுத்தம் மூண்டிருந்த வேளை எம்மால் சுதந்திரமாக மீன்பிடிக்க முடியவில்லை. இலங்கைக் கடற்படை

யினரின் அனுமதி பெற்று குறிப்பிட்டளவு தூரம் வரையும்தான் செல்ல வேண்டும் என்ற கட்டுப்பாடு இருந்தது. இதனால் நாம் அந்த எல்லையை மீறி செல்லமாட்டோம். இந்திய மீனவர்களும் எமது எல்லைக்குள் வருவதில்லை.” என்று கூறுகிறார் அன்ரன்.

கி.ரேசியன் அவ்ரவி

மேலும் “ நாம் கட்டுப்பாட்டின் பதிந்துவிட்டு கடலுக்குச் சென்று குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மீண்டும் திரும்பி கரை வரவேண்டும். பெரும்பாலும் காலை கடலுக்குச் சென்றால் மாலை மீண்டும் திரும்பி வந்து விடுவோம்.

ஆனால் இன்று நாம் இலங்கை கடல் எல்லைக்குள் எங்கு சென்றும் மீன்பிடிப்போம் நேரக்கட்டுப்பாடு இல்லை , பாஸ் நடைமுறை இல்லை பெரும்பாலும் எம்முடைய இரவு முழுவதும் கடலோடு செல்கிறது” எனவும் அவர் தெரிந்தார்.

க்ரேசியன் மேலும் கூறுகையில் யுத்த காலத்தில் எமக்கு ஆழ்கடலுக்குச் சென்று மீன்பிடிப்பதற்கு தடையாக இருந்தது. அப்போது இந்திய மீனவர்களின் வருகையும் குறைவாகவே காணப்பட்டது. இதனால் வட பகுதி கடல் மீன்களின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்திருக்கிறது.

மேலும் இந்திய மினவர்களினால் எமது வலைகளை அறுத்தல், வெளிச்சம் பாய்ச்சி மீள்படித்தல், வெடிமருந்து பாவ்த்தல் என பல ப்ரச்சனைகளை எதிரீநொக்குக்கன்றோம் என்றும் கவலையுடன் தெர்வீத்தார் க்ரேச்யன்.

இதேவேளை இந்திய மினவர்களின் வருகையால் தமது வலைகள் அறுக்கப்பட்டு தமக்கு

கு.சந்திரமாம்தம்

ஒரு இலட்சம் ரூபா வரை நஷ்டம் ஏற்படுவதாக கவலையுடன் தெர்வீக்கறார் காரைநகரைச் சேர்ந்த கடற்றொழிலாளர் சந்த்ரகாந்தன்.

“ இன்று எமக்கு ஆழ்கடலில் மீன் பிடிப்பதற்கான அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது இருந்தபோதும் எங்களிடம் ஆழ்கடலுக்குச் சென்று மீன் பிடிக்கக்கூடிய வசதிகள் குறைவாகவே காணப்படுகிறது. ஆனால் இந்திய மினவர்களிடம் மீன் பிடிப்பதற்கான வசதிகள் அதிகமாக உள்ளது.

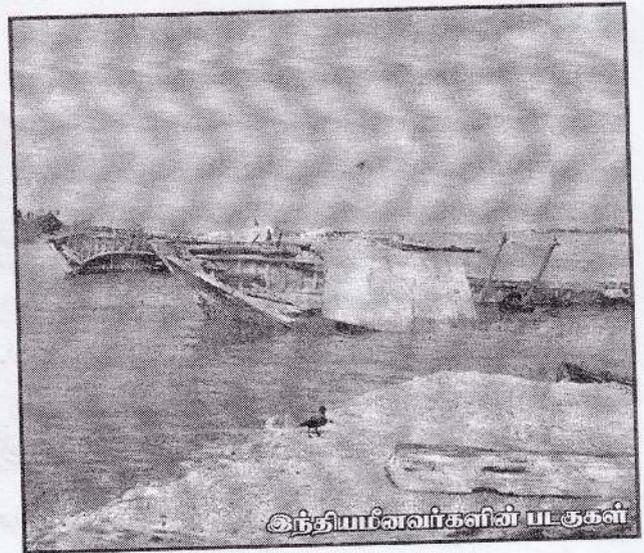
இவர்கள் தமது பார்ய றோலர்களில் வந்து எமது எல்லைக்குள் இருக்கும் மீன்களை அள்ளிச் செல்க்கின்றனர். அது மட்டுமல்லாது எமது வலைகளையும் அறுத்துவிட்டுச் செல்க்கின்றனர். வலை அறுப்பது என்பது எமக்குப் பார்ய சவாலாகவே வளங்குகின்றது.

ஒரு வலையை அறுப்பதன் மூலம் எமக்கு ஒரு இலட்சம் ரூபா பெறுமதான சொத்து இழக்கப்படுகிறது. சாதாரணமாக எமக்கு ஒரு நாள் வருமானமே 10 000 ரூபாவாகும். நாம் ஐந்து பேர் சேர்ந்து ஒரு படகில் செல்வோம் ஒருவருடைய ஒருநாள் வருமானம் 2000 ரூபாவாகும். ஒரு வலையை அறுத்தால் எமக்கு ஒரு லட்சம் ரூபா வரை செலவாகிறது.” என்கறார் இவர்.

மேலும் “ எமக்கு வெளிச்சம் பாய்ச்சி மீன் பிடிப்பதற்கே தடை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் இந்திய மினவர்கள் றோலர்கள் மூலமாகவும், வெடி மருந்துகளைப் பாவ்த்தும் மீன்களை பிடித்துச் செல்க்கின்றனர். வெளிச்சங்களை பாவ்த்தும் போது மீன்களின் இயல்பு வாழ்க்கை பாதிக்கப்படுகிறது. வெளிச்சத்தை நோக்கி மீன்கள் வரும் போது அவற்றின் இனப்பெருக்கத்திற்கு தடையாக உள்ளது.” எனவும் சந்த்ரகாந்தன் தெர்வீத்தார்.

இது தொடர்பாக வட மாகாண மீன் பிடித்துறை அமைச்சர் டெனீஸ் வரன் பத்தீர்கைகளுக்குக் கருத்துத் தெர்வீக்கையல் : வடக்குக் கடல் ப்ரதேசங்களில் அதிகளவு தழீநாட்டு மினவர்களே வருகின்றனர். ஆந்த்ரா, கேரளா போன்ற இடங்களில் இருந்து மினவர்களின் வருகை என்பது குறைவானதாகவே காணப்படுகின்றது.

இருந்த போதும் தழீ நூட்டு மினவர்கள் கலாசாரம் பண்பாடு ரீதியாக இலங்கைத் தழீழர்களோடு ஒன்றுபட்டவர்கள். ஈழத்தழீழர்கள் பலர் அதிகளவாக சென்று தழீ நூட்டிலும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றனர். ஆகையால் அவர்களை பகைத்து அவர்களுக்கெதிராக செயற்படுவது முறையற்றதாகும். ஆனாலும் நாம் தழீ நூட்டு அரசுடன் இது தொடர்பாக கதைக்க இருக்கிறோம். இரண்டு தரப்பினருக்கும் பாத்ப்பு இல்லாத வகையில் பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வு மேற்கொள்ள வுள்ளோம் என்றும் அமைச்சர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இந்தியாவீவர்களின் படகுகள்

இலங்கை வடபகுதி மினவர்களின் ப்ரச்சனை இவ்வாறு இருக்க இந்திய மினவர்களின் ப்ரச்சனையையும் எம்மால் அவதானிக்க முடிகிறது.

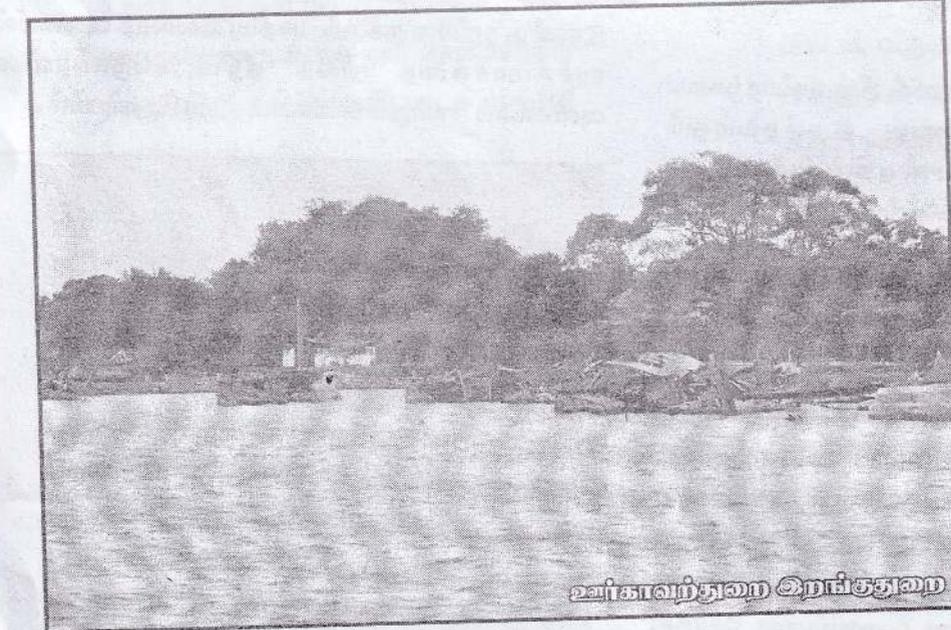
இந்திய மீனவர்களின் பல படகுகள் இலங்கை கடல் எல்லைக்குள் வந்து இலங்கை கடற்படையினரால் கைப்பற்றப்பட்டு பறிமுதல் செய்யப்பட்டுள்ளன. இந்திய மீனவர்களின் கடற்றொழில் இயந்திரங்களும் கோடிக்கணக்கில் பெறுமதி வாய்ந்தவை ஆகும். இம் மீனவர்களின் அத்துமீற நுழைவனாலும் இலங்கை கடற்படையினர் இவற்றை பறிமுதல் செய்கின்றனர். இதனால் இந்திய மீனவர்கள் பொருளாதார நெருக்கடிக்கு முகம் கொடுத்துள்ளனர்.

சிதைவடைந்துள்ள இந்தியமீனவர்களின் படகுகள்

அவர்களின் பெறுமதிக்கீடு பல படகுகள் உக்கிர சன்னாயின்னமாகக் கொண்டு இருக்கின்றன. இயந்திரங்கள் செயலிழந்து தமது துறைமுகத்திற்கு திரும்புமா? இல்லையா? என்ற வினாவோடு காரைநகர் இறங்குதுறையல் காத்துக் கிடக்கின்றன.

இவர்களை கைது செய்கிறது என்று இந்திய ஊடகங்கள் நாளுக்கு நாள் புரபுரப்பாகச் செய்தியும் வெளியிடுகின்றன. ஆனால் இலங்கை அரசு அச்செய்திகளை மறுத்து இந்திய மீனவர்கள் அத்துமீறி இலங்கை கடல் எல்லைக்குள் வருவதாலேயே கைது செய்கின்றோம் என்று குறுப்பிடுகின்றது.

அங்காவந்துறை இறங்குதுறை

இந்தியாவில் அந்திரா, கேரளா, தமிழ்நாடு, தென் கரையோரத்தின் மீனவர்கள் என இலங்கையின் கடல் எல்லைக்குள் பிரமாண்டமான ரோலர் படகுகளில் வருவதும் இலங்கை கடற்படை

இதேவேளை கச்சிவை அண்டியதான இலங்கை இந்திய கடல் எல்லை இன்று வரை இரண்டு தேசத்து மீனவர்களுக்கும் குழப்பமும், பிரச்சனைகளும் நிறைந்த தொன்றாகவே காணப்படுகிறது. இந்திய தமிழ்நாடு அரசு, இலங்கை அரசு என்பன காலத்திற்கு காலம் மாறுபட்டு வந்த போதும் நாளுக்கு நாள் விஸ்வரூபம் எடுத்தே வந்துள்ளது.

ஆகையால் இந்திய மீனவர்களுக்கும் இலங்கை மீனவர்களுக்கும் இடையல் புரந்துணர்வு ஏற்படுத்தப்பட்டு பேச்சுவார்த்தை மூலம் தீர்வை பெறவேண்டும். இவ்வாறு இவர்களுக்கிடையல் புரந்துணர்வு

ஏற்படுமாயின் இரு நாட்டு மீனவர்களினுடைய பொருளாதாரமும், கடல்வளங்களும் பாதுகாக்கப்படும் என்பதில் ஐயமில்லை.

கி.கிருத்திகா

மீனவர்களுக்கான நுச்சரி நீரும்

பூம்புகாரி கடற்கரையிலுள்ள மீனவர்களுக்கும்

இரவு.

கடல்..

நுச்சரி...

குளிரி....

இவை அனைத்தும் அவனை புடை
சூழ்ந்து யரவு இருந்தன.

இருப்பளவு கடல் நீரில் நடந்து
நகர்ந்து கொண்டிருந்த அவனுக்கு
இந்த நள்ளிரவும் கடலும் நுச்சரிமும்
குளிரும் புத்தல்ல .

ஒவ்வொரு இரவும் இப்படித்தானே.

அவன் மனதில் இன்று

எவ்வளவு இறால் சீக்கும் என்ற

எதிர்பார்ப்பை மண்டிக்கிடந்தது.

வேறொன்றும் அந்த மீனவ

இளைஞனின் நினைப்பில்

இல்லை. தொழிலிற்கு தகவமைந்த

உடல் அவனுக்கு இயல்பாகவே இருந்தது. இறால்

பிடிபடும் இடத்தை நோக்கி

அவன் தனக்கு நடக்க போவதை அறியாமல்

முன்னேறிக் கொண்டிருந்தான்.

நுச்சரிநீரில் பாதிக்கப்பட்ட கு.உதயகுமார்.

இது பூம்புகாரி கிராமத்தைச் சேர்ந்த

கு.உதயகுமார் என்ற இளைஞனின் அனுபவம்.

இவர் கடந்த மார்ச் மாதம் “ நுச்சரி நீர் ”

எனப்படும் மர்ம நிரல் தாக்கத்திற்கு

உள்ளாகினார்.

“ நுச்சரி ” என்பது பற்றி யாரும்பாணத்தின்

சிறுகடற் பகுதிகளில் பெரும்பாலும் கோடை

காலங்களில் அதிகம் பேசப்படுகிறது.

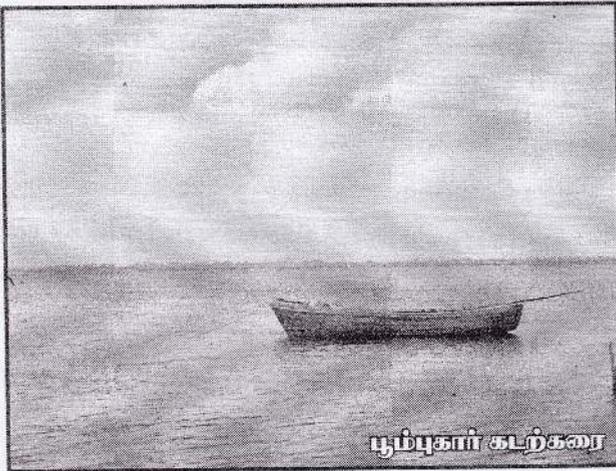
கடலில் இறங்க வேலை செய்யும் மீனவர்களை

கடல் நீருடன் வரும் ஏதோவொரு

இனம் தெரியாத வஸ்து தாக்கி அவர்களுக்கு

கடுமையான உடல் உபாதைகளையும்

உயிராபத்தையும் ஏற்படுத்துகின்றது.

பூம்புகாரி கடற்கரை

திடீரென! அவன் காலில் ஒரு

எரிச்சல் உருவாக உடலில் இதர

பாகங்களுக்கு யரவும் செய்த

மூளைக்கு எட்டியது. அவன் தனக்கு நடப்பது

என்ன என்று ஊக்கிக்கும் முதலே நினைவு தப்பியது.

இறுதியாக அவன் உடல் சோர்வடைந்து

தளர்வதையும் , எதோ ஒரு வலிய கரம் அவனை

தாங்குவது போன்றதொரு பீரம்மையையும்

மூளை பதவு செய்தது.

கடலில் கலந்து வரும் இது பட்டவுடன்

பலவீனமானவர்கள் மயக்கமடைகின்றனர்.

அத்தோடு உடல் எங்கும் ஊசியால் குத்துவது

போன்ற வலி ஒரு வாரத்திற்கு இருக்கிறது.

குறிப்பாக உடலின் மென்மையான பாகங்களில்

ஏற்படும் வலி சொல்ல முடியாத

அளவிற்கு இருக்கின்றது.

இந்த நச்சுநீர் தொடர்பாக பூம்புகார் க்ராமத்தைச் சேர்ந்தவரும் நீண்ட காலமாக கடற்றொழில் செய்து வருபவருமான வ.குமார் என்ற மீனவர்டம் கேட்டபோது : “ நான் பத்தாறு வயதிலிருந்து கடற்றொழிலுக்கு செல்ல தொடங்கி விட்டேன். என்னுடைய தந்தையுடனும் மாமாவுடனும் செல்வேன். இறால், கணவாய் மற்றும் ச்ரிய மீனினங்களையும் பிடிப்போம்.

1985 காலப்பகுதிகளிலே நான் நச்சுநீரால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தொடர்பாக அறிந்தேன். அன்றைய காலத்தில் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகக்கூடிய வசதிகள் இல்லை. இதனால் விட்டிலேயே இருப்போம். ஒரு வாரத்திற்கு மேலாக ஊசியால் குத்துவது போன்று இருக்கும்.

சொல்ல முடியாத வலி..
சாப்பிடமுடியாது...மனமில்லை.
ஆகவே கள்ளையே பெரும்பாலும் குடிப்போம்..
எழும்ப முடியாது படுத்தே இருப்பம்.
நாம் கடற்றொழிலையே நம்ப இருப்பதால் நச்சுநீருக்குப் பயந்து வேறு வேலைகளுக்கும் செல்ல முடியாது.
மீண்டும் பத்துநாள் கழித்து முழுக்கவிட்டு கோயிலுக்குச் சென்று கும்பிட்டு கடற்றொழிலுக்கே செல்வோம். நான்கூட நான்கு தடவைகள் நச்சுநீரால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்”
என்று தனது அனுபவத்தைக் கூறினார் குமார்.

மேலும் நாட்டில் இடம்பெற்ற டித்தசூழலால் 1990 ஆண்டு நாங்கள் பூம்புகார் க்ராமத்தை விட்டு இடம்பெயர்ந்து யாழ்ப்பாணம், ஆணைக்கோட்டை, மானியாய், கள்ளொச்சி, முழங்காவில், பூநகர், இலுப்பைக் கடவை போன்ற பிரதேசங்களில் குடியேறினோம். நானும் எனது குடும்பத்துடன் பூநகரில் குடியேறினேன். பின்னர் அங்கிருந்து இலுப்பைக்கடவையில் குடியேறினேன்.

வ.குமார்

இலுப்பைக்கடவையில் நான் கடற்றொழிலையே மேற்கொண்டேன். இருந்தபோதும் நச்சுநீர் தொடர்பாக அங்கு கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் பாதிக்கப்பட்டதில்லை.

ஆனால் மீண்டும் 2010 ஆம் ஆண்டு பூம்புகார் க்ராமத்தில் மீள் குடியேற கடற்றொழிலுக்குச் சென்றோம் இங்கு தரும்பவும் நச்சுநீர் படத்தொடங்கியது. இது தொடர்பாக “யாழ்ப்பாண பெர்யாஸ்பத்திரிக்கு போய் காட்டினால் நச்சு நீரை கொண்டு வர சொல்லுறாங்க. இது என்ன இறாலா? கொண்டு போய் காட்ட” என்றும் ஆதங்கப்படுகிறார் குமார்.

எந்த வைத்தியம் செய்தாலும் நச்சுநீர்னை குணப்படுத்த முடியவில்லை. யாழ்ப்பாணம் போதனா வைத்தியசாலையின் வைத்தியர்கள் கூட ஆதாரம் இல்லாமல் தம்மால் எந்த முடிவும் எடுக்கமுடியாது எனக் கூறியதாகவும், நச்சுநீர் திடீரென வந்து தாக்குவதால் தங்களாலும் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. என்றும் பூம்புகார் கடற்றொழிலாளர்கள் தெரிவிக்கின்றனர்.

அன்றாடம் சிறுகடல் மீன்பிடியை தம் சீவனோபாயமாக கொண்ட இம் மீனவர்களின் வாழ்வில் இந்த நச்சு நீரின் தாக்கம் பெரும் பயத்தைமும் பாதிப்பையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

ஆக்கம் : S.K.Raj

எங்களுக்கு எப்போது ஷீட்யல்? ஏங்கி நிற்கும் பூம்புகார் மக்கள்

வானமே கூரையான வீடு. கடும் வெயிலில் கூட வீட்டுக்குள்ளேயே நிழல் தேடும் நிலைமை. மழை பெய்தால் என்னவாகும்? பூம்புகார் கிராமத்தில் ஒரு வீட்டிற்குள் இருக்கும் கண்ணம்மாவினின் ஏக்கம் இது.

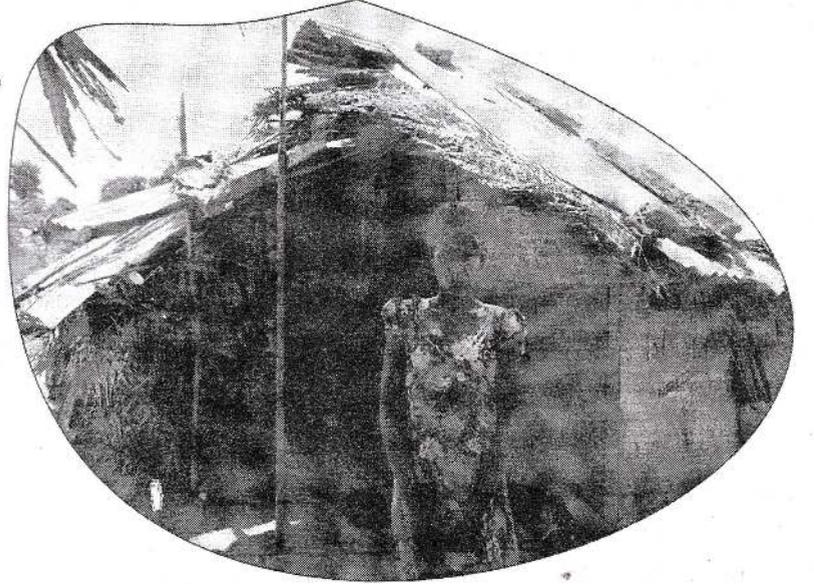
வடக்கில் 2009 ம் ஆண்டு உள்நாட்டு யுத்தம் முடிவுற்ற பின்னர் யுத்த சூழ்நிலை நிலவிய பிரதேசங்களில் படிப்படியாக மீள்குடியேற்றம் இடம்பெறத் தொடங்கியது. இவற்றுள் பூம்புகார் கிராமமும் ஒன்றே.

யாழ்ப்பாணத்தின் வட கிழக்கே நல்லூர் பிரதேச சபைக்குட்பட்ட ஒரு பிரதேசம் அரியாலை ஆகும். அரியாலையின் ஒரு பகுதி பூம்புகார் கிராமம்.

இக் கிராமத்தில் வறுமையின் கோரப் பிடிக்குள் சிக்கி மீட்பார் இன்றி தவிக்கும் பூம்புகார் மக்களின் அவலங்களுக்கு கண்ணம்மாவும் அவரது வீடும் நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டு. பூம்புகார் கிராமத்தின் மீள்குடியேற்றம் தொடர்பாகவும் இங்குள்ள மக்களின் நிலை குறித்தும் அவரிடம்

வினாவிய போது அவருடைய பதில் இவ்வாறு அமைந்தது.

“எனக்கு 48 வயதாகின்றது. பூம்புகாரில் இருந்து 1995 ஆம் ஆண்டு குடும்பத்துடன் இடம் பெயர்ந்தோம். 2011ம் ஆண்டு மீள் குடியமர்த்தப்பட்டோம்.” என்று கூறினார் இவர்.

மேலும் நிரந்தர வீடு, மலசலகூடம், கிணறு என எந்தவொரு அடிப்படை வசதிகளும் இல்லாமல் இவரின் குடும்பம் அவலப்படுகின்றது. இவருக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் யுத்தத்தில் இவருடைய கணவரின் ஒரு கால் பறி போனதாகவும் கண்ணம்மா கவலையுடன் தெரிவித்தார்.

வயதான பெண் பிள்ளைகளையும் வைத்துக் கொண்டு இவ்வாறு வாழ்வது எவ்வளவு துயரம் என்பதை எண்ணிப் பாருங்கள் என்கிறார் இவர்.

தேர்தல் காலத்தில் வாக்கிற் காக வந்த அரசியல் வாதிகள் மின்சாரம் தாறதாக சொல்லி அவசர அவசரமாகத் தந்தார்கள்.

அரசியல் வாதிகளுக்கு அனுசரணையாக, குடிசை வீடுகள் பாதுகாப்பு குறைவானது ஆகவே இவ் வீடுகளுக்கு மின்சாரம் வழங்கக் கூடாது என்ற விதிகளை மீறி குடிசை வீடுகள் என்றும் பாராமல் உடனடி மின்விசைப்பு தந்தது மின்சாரசபை.

படிப்படியாக எல்லாம் பெற்றுத் தருவோம் என வாக்குகளை வாங்கிச் சென்ற அரசியல் வாதிகள் பிறகு வருவதே இல்லை. இப்போது மின்சாரம் கிடைத்தது மட்டுமே மிச்சம்.

“இது சந்தோசம்தான். ஆனால் மழை மின் போதும் கடுமையான வெய்யிலின் போதும் மின் ஒழுக்கால் வீடு எரிந்து விடுமோ என தினம் தினம் பயந்து பயந்து வாழவேண்டியுள்ளது” என்கிறார் கண்ணம்மா.

இங்குள்ள 90 வீதத்துக்கும் மேலானோர் கடற்றொழிலையே வாழ்வாதாரமாகக் கொண்டுள்ளனர். ஆனால் எமக்கு தொழில் செய்வதற்கான எந்தவொரு உதவிகளையும் அரசாங்கமோ நிறுவனங்களோ வழங்கவில்லை.

“எங்களை யாருமே கவனிக்கவும் இல்லை. இது பற்றி யாரிடம் கதைக்க வேண்டும் என்றும் எங்களுக்கு தெரியவில்லை.

கண்ணம்மாவும் அவரது வீடும்

அந்தக் கடவுள் தான் எங்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும்”. இவ்வாறு தனது ஆதங்கத்தினை கூறுகின்றார் இவர்.

இது கண்ணம்மாவின் ஏக்கம் மட்டுமல்ல. இந்தக் கிராமத்தில் இருக்கும் 173 குடும்பங்களைச் சேர்ந்த ஒவ்வொருவரினதும் ஏக்கம்.

இதேவேளை பிற இடங்களில் மீள் குடியேற்றப்பட்ட அனைத்து மக்களுக்கும் ஏதோ வொரு வகையில் ஏதாவது அமைப்புக்கள் உதவுகின்றன. ஆனால் பூம்புகார் மக்களுக்கு மட்டும் பெரும்பாலும் அவை இல்லை.

பகிர்ந்தளிக்கப்பட்டுள்ள காணிகளுக்கும் உறுதிகள் இல்லை என்பதால் வீட்டுத்திட்டங்களையும் தர மறுக்கிறார்கள் என ஆதங்கப்படுகின்றனர் பூம்புகார் மக்கள்.

இஷ்யம் ஒரு கேள்வி வராது?

இது பூம்புகார் மக்களின் எதிர்பார்ப்பு. தேர்தல் வந்தால் தானே வாக்குக்காக வரும் அரசியல்வாதிகள் அதற்காக ஏதேனும் செய்வார்கள் என்பது இந்த மக்களின் ஆதங்கம்.

- கை.கார்த்திக்

யாழ்ப்பாணத்துக் கள்ளு அருகிச் செல்லும்

பனைக்கும் யாழ்ப்பாணத்துக்குமான
உறவு எந்த அளவுக்கு ஒன்றித்தனோ
அந்த அளவுக்கு பனங்களும்
யாழ்ப்பாணத்தில் முக்கிய
அடையாளங்களில் ஒன்றாக
இருக்கிறது.

இல்லை.. இல்லை.... இருந்தது.

ஆம் இவ்வாறு
சொல்லுமளவுக்குத்தான்
இன்றைய நிலை
உள்ளது.

மூலை முடுக்கெங்கும்
பியரும், சார்புமும்
கடைபரப்பி விற்கத்
தொடங்கியிருக்கும் இந்தக்
காலத்தில் கள்ளை
நாடிச் செல்பவர்கள்
குறைவு.

அதனை விட இன்று சீவல்தொழில்
செய்ய ஆள் இல்லை. ஆங்காங்கே
கிராமங்களில் இன்னும் ஒரு சிலர்
சீவல் தொழில் செய்து வந்தாலும்
இன்னும் ஒரு சில வருடங்களில்
பனையேற ஆட்களே இருக்க
மாட்டார்கள் என்பது
யதார்த்தமாகி வருகிறது.

கள்ளிற்கும் தொழிலை கௌரவக்
குறைவாகப் பார்ப்பதும் அந்தத் தொழில்
செய்வோரை தாழ்த்திப் பார்ப்பதும்
சீவல் தொழில் அழிந்து போக ஒரு
காரணமாக மாறி வருகிறது.

இனிவரும் காலங்களில் மரமேற

இயந்திரங்கள் இருந்தால் மட்டுமே

பனையின் வளத்தை
நாம் முழுமையாகப்
பயன்படுத்திவது
சாத்தியம்.

யாழ்ப்பாணத்தில் சீவல்
தொழிலாளி
ஒருவரைக் கண்டு
சீவல் நுட்பங்கள் குறித்து
அவரிடம் கேட்கவேண்டும்
என அலைந்ததன்
பயனாக இறுதியாகச்
சிக்கியவர் க. கந்தசாமி.

பூம்புகார் கிராமத்தில் சீவல் தொழில்
செய்யும் மூவரில் அவரும் ஒருவர்.

தன்னுடைய தந்தையிடம் இருந்து பதின்
நான்கு வயதில் சீவல் தொழிலை கற்றுக்
கொண்டதாகவும் சுமார் நாற்பது
வருடங்களைக் கடந்தும் இன்றும் கள்
இறக்கி வருவதாகவும் கூறுகிறார் அவர்.

கள்ளு என்றாலே மாசி மாதம் தொடக்கம்
ஆவணி மாத காலப்பகுதியில் அதற்கு
என்று தனிச் சிறப்புண்டு. கள்ளு அதிகம்
எடுப்பது இக் காலப்பகுதியில் தான்
வருமானமும் மிகவும் அதிகமாக கிடைக்கப்
பெறும் இந்தக் காலம் சந்தோசகாலம்தான்
என்கிறார் க. கந்தசாமி.

தற்போது சீவல் தொழிலில் ஏற்படும்
சவால்கள் தொடர்பாக வினவிய போது:
"முன்னரெல்லாம் குறைந்தது பதின்நான்கு
பனைகளில் சீவிய நான் இன்று மூன்று
பனைகளில் மட்டுமே சீவுகின்றேன். கள்ளில்
விருப்பமின்மையும், மதுபானங்களின்
வருகையும், கள்ளின் தேவை
குறைந்ததுமே இதற்குக் காரணங்கள்".

கள்ளு இறக்கும் க.கந்தசாமி

கள்ளு என்றாலே சண்டை போட்டு
வாங்குகின்ற நிலைமை தற்போது மாறி
விட்டது. இருந்த போதும் பல ஏழை
மக்களுக்கு வருமானத்தை ஈட்டிக்
கொடுப்பது இந்த கள்ளு உற்பத்தி
தான். எனவும் சொல்கிறார் இந்த சீவல்
தொழிலாளர்.

கள்ளு எடுப்பதற்கு பதப்படுத்தப்பட்ட பனை

மேலும் "எனக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் மூன்று
ஆண்கள் இரண்டு பெண்கள் என்னுடைய
காலத்திற்குப் பின்னர் என் சந்ததியினர் கூட
இத் தொழிலை செய்வதும் இத் தொழிலை
தொடர்ந்தும் அழியாமல் பாதுகாப்பதும்
சாத்தியமில்லை". என்றும் கவலைபுடன்
சொல்லுகிறார் கந்தசாமி.

இதேவேளை கள்ளு இறக்கும் முறை
தொடர்பாக கேட்டபோது: முதலில்
பனையை பதப்படுத்துதல் வேண்டும்
பதப்படுத்திய பனை மரத்தில் கள்ளு
வருவதற்கு ஆறு தொடக்கம் எட்டு
நாட்கள் செல்லும். பின்னர் பானையை
பதப்படுத்த வேண்டும்.

அதன் பின்னரே பானையில் இருந்து
கள்ளு வர ஆரம்பிக்கும். பின்பு பானையை
பதப்படுத்தி முட்டிகள் கட்டினால் அடுத்த
நாள் காலையில் கள்ளினை இறக்கி
எடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும் என்றும்
விளக்கினார் கந்தசாமி.

இன்றைய காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்து
கள்ளின் பாரம்பரியமும் சுவையும்
வழக்கொழிந்து போகிறது. சீவல் தொழிலை
நம்பியிருந்த தொழிலாளர் வர்க்கத்தின்
வாழ்வாதாரமும் கூட இவ்வாறே..

ஸ்- சர்மிலா

மண்டைதீவு மக்கள் குடிக்க தண்ணீர் வரும் ஆலை வரவு

முற்பகல் 10:30 மணி.
சூரியன் உச்சம் வர எத்தனிக்கும்
நேரம். பங்குன் மாதத்தின் சூரிய
வெப்பம் சூடுபடிக்க ஆரம்பித்தது.
ஆங்காங்கே சூரிய நீர்த்தாங்கிகள்.
அவற்றின் கீழ் வர்சைகளாக
அடுக்கப்பட்டிருக்கும் தண்ணீர்க்
குடங்கள் அந்தக் கிராமத்தின்
நீர்ப் பற்றாக்குறையின்
சமீகைகளாகத் தெரீந்தன.

குடிதண்ணீர் ஏற்றி வரும் பவுசர்

யாழ்ப்ப. நகரில் இருந்து சுமார்
18 கிலோ மீற்றர் தொலைவில் இருக்கும்
மண்டைதீவில் கண்ட காட்சிகள் இவை. பொதுவாக
இவ்வாறான காட்சிகள் குடாநாட்டின் பல ப்ரதேசங்களில்
சாதாரணமானவை தான் என்றாலும் அந்தக் காட்சி
ஏதோ ஒரு ஏக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. குடங்கள்
அடுக்கப்பட்டுள்ள இடங்கள் நோக்கி கால்கள்
நகர்கின்றன.

“யாழ்ப்ப. நகரில் யாழ்ப்ப. ?
இங்கு யாழ்ப்ப. எங்கு நலைமை.
இண்டைக்கு இன்னும் தண்ணீர் வரவில்லை.
இவ்வளவுக்கு எப்படி இப்படித்தான்” என அங்கிருந்த வயது
முதிர்ந்த தாய் ஒருவர் முறைப்பாட்டை முன்வைக்கிறார்.
தண்ணீருக்காக தனம் தனம் அந்த மக்கள்
படும் பாடு அப்போது தான் எமக்கு உறைத்தது.
இக்கிராமத்தில் பல ப்ரதேசங்கள் காணப்பட்டாலும்
குடிதண்ணீர்ப் ப்ரதேசங்களே அனைத்தையும் விட பெரும்
ப்ரதேசமாயாகக் காணப்படுகிறது.

இக் கிராமம் முழுவதற்கும் தேவையான குடி
தண்ணீரைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு நான்கு நீர்
தாங்கிகள் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இவற்றிற்கு
யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து பவுசர் மூலமாகவே
குடிதண்ணீர் கொண்டு செல்லப்பட்டு நீர்த்
தாங்கிகளில் நிரப்பப்படுகிறது. இவை இக்கிராமத்தின்
பல்வேறு திக்குகளில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.
இந்த நான்கு நீர்த்தாங்கிகளை மட்டும் நம்பியே
மண்டைதீவில் உள்ள 413 குடும்பங்களும் தமது
குடிதண்ணீர் தேவையனைப் பூர்த்தி செய்கின்றனர்.

நாளாந்தம் ஒருவர் இரண்டு அல்லது
மூன்று குடங்கள் மட்டுமே இங்கிருந்து குடி
தண்ணீரைப் பெற முடிகிறது. இந்தக் குடிதண்ணீர்
வுழங்கல் சேவைக்காக ப்ரதேச சபையினரால்
மாதாந்தம் மண்டைதீவு மக்களிடம் இருந்து ஐம்பது
ரூபா கட்டணமாக அறவிடப்படுகிறது.
என்னும் குடிதண்ணீர் விநியோகம் சீர்தன்மையே
இந்த மக்களின் கோபத்துக்கு காரணம்.
எப்போது தண்ணீர் வரும் என்பதை யாராலும்
கணிக்க முடியாது. ஆனால் வரும். அப்போது
பிடித்துக் கொள்ளத் தவறனால் தண்ணீருக்காகத்
தண்டிட்டு வெண்டியதுதான்.

இருந்த போதும் குடிதண்ணீர் எடுத்து வரும் தண்ணீர் பவுசர் போக்குவரத்து பிரச்சனையின் காரணமாகவே சரியான நேரத்திற்கு வருவதில்லை என்ற ஒரு சிலரின் கூற்றும் மண்டைதீவு வீதகளைப் பார்த்தால் நெட்டத் தெளிவாகிறது.

மண்டைதீவு மக்கள் தனமும் தமது வீட்டு வேலைகளை இடை நடுவில் வீட்டு வீட்டு குடிதண்ணீருக்காகக் காத்திருக்கும் நிலைமை மண்டைதீவில் இருக்கிறது.

இதிலும் இன்னொரு பிரச்சனை. குடிதண்ணீருக்காக குடங்களை வர்சையல் அடுக்க வேண்டும். அந்த வர்சையப்படியே தண்ணீர் கடைக்கும். பின்னால் இருக்கும் குடத்துக்குச் சொந்தக்காரருக்கு தண்ணீர் கடைக்கும் என்பதற்கான அந்த உத்தரவாதமும் இல்லை. இந்த முறைமை கிராமத்து மக்களிடையே பிரச்சனைகளுக்கும் வழுவகுக்கிறது. தண்ணீருக்காக ஏற்படும் வாய்ச்சண்டைகள் சில வேளைகளில் கைகலப்பாக மாறியதும் இங்கு உண்டு.

இதனைக் கருத்திற்கொண்டு ஒவ்வொரு வீட்டிற்கும் இலக்கங்கள் வழங்கப்பட்டு அந்த இலக்கத்தின் ஒழுங்கில் தண்ணீரைப் பெற்றுக்கொள்ளும் முறை நடைமுறைப் படுத்தப்பட்ட போதும் அதுவும் சரியான தீர்வைத் தராததால் பின்னர் கைவீடப்பட்டது.

எதுவும் அருகில் இருக்கும்போது அதன் அருமை எம்மல் பலருக்குத் தெரவதில்லை. எம்மல் ஒரு சிலர் குடிதண்ணீரில் கூட முகம் கழுவுவார்கள் தேவையில்லாமல் நீரிக் குழாயைத் திறந்து விடுவார்கள் இவ்வாறு தண்ணீரை விண் விரயம் செய்பவர்கள் ஒரு தடவை மண்டைதீவு சென்று அந்த மக்கள் நானாந்தம் குடிநீரைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு படும் அவலங்களையும் கடைத்த நீரை பக்குவப்படுத்த பயன்படுத்தும் முறைகளையும் கவனித்தாலே போதும். தண்ணீரின் முக்கியத்துவம் எமக்குத் தானாகப் புரந்து விடும்.

- வ.ராஜிந்தன்

குடிதண்ணீர் பெறுவதற்காகக் காத்திருக்கும் நீர்த்தாங்கி மற்றும் பெரல்கள்

மண்ணுக்குள் புதைந்து போகும் தமிழர் வரலாறு

“ வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளல் மன முக்கியமானது. ஏனெனில் நாம் எவ்வாறு உயர்ந்திருந்தோம் என்பதை அறிந்தால்தான் இன்று எவ்வளவு தாழ்ந்திருக்கிறோம் என்பதை உணரமுடியும்”. என்றார் கவிஞர் கண்ணதாசன்.

ஆனால் நாமோ நம் தொன்மையைக்காட்டும் ஆதாரங்களைக் கவனிக்காது விட்டு விட்டு புழங்கதை பேசியே காலத்தைக் கழிக்கிறோம். இதற்கு புநகர் மணத்தலை சவாலாயமும் ஓர் எடுத்துக் காட்டாகும்.

பண்டைய யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தலைநகர்களில் ஒன்று என்று ஆய்வாளர்களால் கருதப்படுவது புநகர். அப் பிரதேசத்தில் ஆய் காங்கே வரலாற்றுச் சுவடுகள் கவனிப்பாரற்று அல்லது உரிய முக்கியத்துவம் அற்று கிடக்கின்றன. அத்தகையதொரு சுவடே புநகர் மணத்தலை சவாலாயமாகும்.

இந்த சவாலாயம் யாழ்ப்பாணப் பரவைக் கடலுக்கும் இந்தியாவை தொடர்பு கொள்ளக்கூடிய பெருங்கடலுக்கும் இடையிட்ட ஒருங்கிய நிலப் பரப்பில் உள்ள கௌதாரமுனை கிராமத்தில் அமைந்துள்ளது.

இற்றைக்கு 1000 வருடங்களுக்கு முன் இலங்கையை ஆண்ட சோழர் காலத்தை சேர்ந்ததென இந்த ஆலயம் கண்டறியப்பட்டுள்ளது. அந்த ஆலயம் இன்று கவனிப்பாரற்று ஒரு பற்றைக்காட்டினுள் கைவிடப்பட்டு கிடக்கிறது. போள்க்காலங்களில் பெரும் சமர்க்களமாகவருந்த புநகர்யில் இக்கோவலை பாதுகாக்க புற்றும் ஆலமரமும் மட்டுமே முனைந்தனபோலும், இரண்டாமே அக்கோவலைப் பற்றி சூழ்ந்துள்ளன.

மனித்தலைசிவன் ஆலயம்

ஆனால் இன்று கற்பக்கரகத்தில் வீக்கீரகம் அற்ற பீடமே இருக்கிறது. மூலஸ்தானமும், முன் மண்டபமும் இன்றோ நாளையோ விழுந்துவரும் நிலையில் இருக்கிறது. சுற்றியிருக்கின்ற ஆலமரமும் புற்றுமே முடிந்தவரை அவை விழுந்துவிடாமல் படித்துநிற்கின்றன. முப்பது வருடங்கள் தொடர்ந்த யுத்தமும் இவ்வாலயத்தின் இன்றைய நிலைக்கு ஒரு காரணம்.

2009ம் ஆண்டிற்குப் பிறகு இப் பகுதியில் பேராசிரியர் பி.புலப்பரட்சணம் தொல்லியல் ஆய்வை மேற்கொண்டார். அதன் பின்னர் இக் கோயில் சோழர் காலத்திற்குரியதாக கண்டறிந்தார்.

புநகர் பிரதேசத்திற்கு பொறுப்பாகவுள்ள இராணுவ அதிகாரியான லெப்டினட் கேணல் ஹர்ப்பிரய கோட்டை இராசதானி காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் நோக்கி வந்த “சப்புமல் குமாரய” என்ற இளவரசன் இக் கோவலை வழிபட்டு சென்றுள்ளமைக்கான ஆதாரம் “கோகல் சந்தேசம்” (குயில்விடு தூது) எனும் இலக்கியத்தல் உள்ளது. என பேராசிரியர் புலப்பரட்சணம் தனக்கு சொன்னதாகத் தெரிவித்தார்.

பற்றையால் சூழப்பட்டுள்ள ஆலயத்தின் ஒரு பகுதி

இந்த பகுதியில் வசிக்கும் ம.வன்னியசங்கம் இவ் ஆலயம் தொடர்பாக கூறும்போது "நான் அறிந்த வரை நான்கு தலைமுறை களுக்கு முன்னரே இவ் வாலயம் இடிந்து போன நிலையல் இருந்ததாகவே அறிய முடிந்தது" என்றார்.

இப் பிரதேசத்தில் சைவமக்கள் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஆனாலும் இவ் வாலயம் கைவிடப்பட்டமை ஆச்சரியமளிப்பதாகவே உள்ளது. இவ் ஆலயம் அன்னியப் படை

வடக்கில் சோழர் வருகையை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பாக இந்த ஆலயம் காணப்படுகிறது. ஆகவே மணத்தலை கோயில் பிரதேசத்தில் மேலும் அகழ்வாராய்ச்சிகள் மிக அவசியமானவை என்று கருதப்படுகிறது.

பெயர்ப்புக்களாலும், இயற்கையின் தாக்கத்தாலும் அழிக்கப்பட்டதே அதன் இன்றைய நிலைக்குக் காரணம் என்று பலராலும் கருதப்படுகின்றது.

இலக்கிய மூலாதாரங்களில் குறிப்பிடப்படும் வரலாற்று சம்பவங்கள் பலவற்றை ஆதாரப்படுத்த மணத்தலை மிக அவசியமான தொன்றாகவே வரலாற்று ஆய்வாளர்களால் ஏற்று கொள்ளப்படுகின்றது. குறிப்பாக சோழர்களின் ஈழத் தொடர்பிற்குச் சான்றாக அமையக்கூடிய ஒரு வரலாற்றுச் சுவடாகும்.

சிவன் ஆலயத்தின் கோமுகி

தற்பொழுது இவ்வாலயம் பெருமளவு இடிந்த நிலையல் காணப்பட்டாலும் அதில் எஞ்சியுள்ள பாகங்கள் ஆலயத்தின் கலை மரபை அறிந்து கொள்ள பெரிதும் உதவுகின்றன. இதன் கலை மரபுகளுக்கும் சோழர்காலத்திற்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருப்பதைக் காணலாம். கர்ப்பக்கரகம், கோமுகி, விமானம் முதலான கட்டிட அமைப்புகளை ஆராய்ந்த பேராசிரியர் பி.புஷ்பரட்டணம் சோழர்களின் ஆலய அமைப்பை இது ஒத்திருப்பதாகக் கூறுகின்றார்.

மேலும் இவ்வாலயத்தை சுற்றி இன்னும் பல ஆலய எச்சங்கள் மீட்கப்பட்டு உள்ளன. மேலும் இங்கே அகழ்வாய்வுகள் செய்யப்பட்டால் இன்னும் பல வரலாற்று ஆதாரங்கள் வெளிவரும்.

வெறுமனே கல்தோன்ற மண்தோன்றாகக் காலமென்று கதைபேசிக் காலம் கழிக்காமல் இத்தகைய வரலாற்று ஆதாரங்களை பாதுகாத்து அடுத்த தலைமுறைக்கும் எடுத்துச் செல்ல ஆவன செய்தல் அவசியமாகும்.

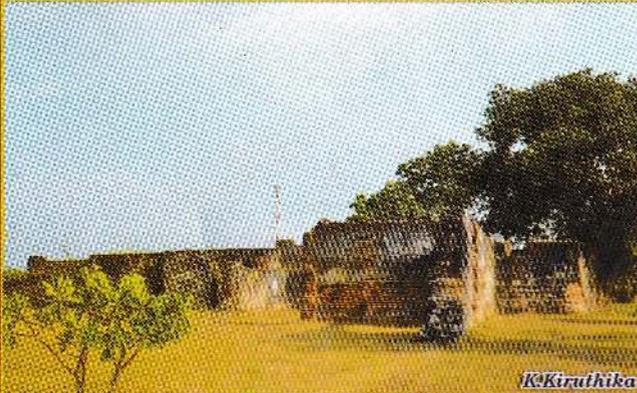
கு. பிரதீப் (புதார்துன்)

காலத்தால் சிதறியவை

K.Piralkeep

பூநகர் கௌதாரிமலைமீதுள்ள ஸ்யம்பன் ஆலயம். இதன் கற்பகக்ரகம் சோழர் காலத்திற்குரியது என்று கதாசலியன் ஆய்வகம் மூலம் தெரியவந்துள்ளது.

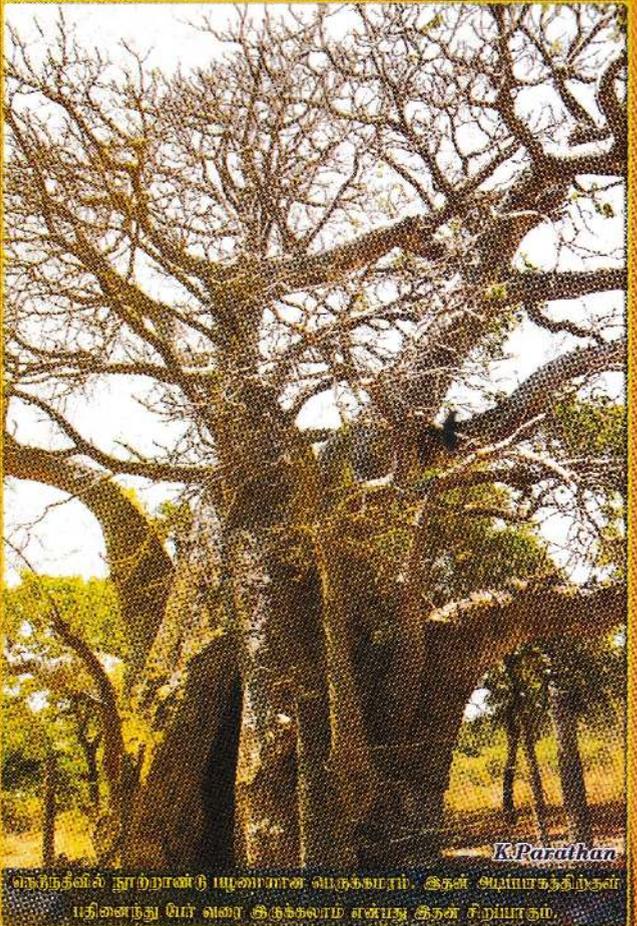
K.Kiruthika

வல்லாநாடு ஆட்சிக்காலத்தில் பூநகரில் அமைக்கப்பட்ட கோட்டை. கால வலிமையில் இது சிதைவடைந்து வாய்ப்பு கலாக்கள் மட்டுமே எஞ்சியுள்ளன.

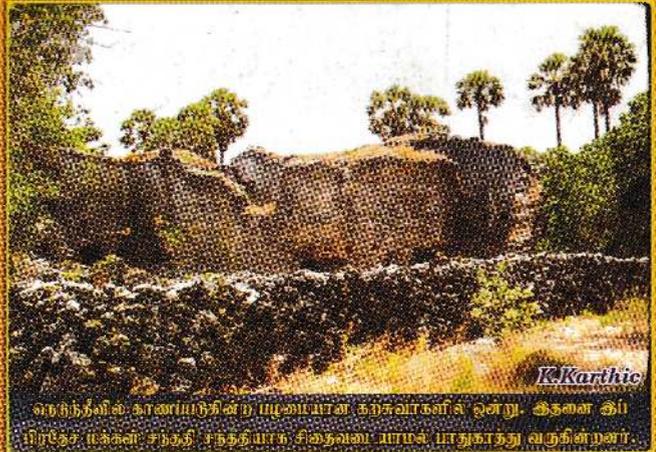
S.K.Raj

ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலத்தில் குட்டாநாடு நிர்வாகத்தை அளந்த போது அமைத்து கருவியை வைக்கவை கௌதாரிமலைமீல் அமைக்கப்பட்ட கோபுரம்.

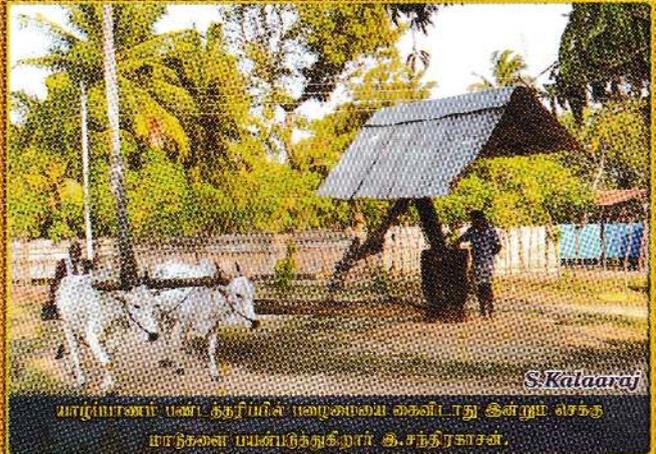
K.Parathan

வந்தத்தில் நூற்றாண்டு பழமையான வகைகொடும் இதன் ஆயுதமகத்திற்குள் பதினைந்து மீட்டர் வரை இருக்கலாம் என்பது இதன் சிறப்பாகும்.

K.Karthic

வந்தத்தில் காரையநகரின் பழமையான கற்காலக் கோட்டை. இதனை சிபி பிரபாகர் மக்கள் சந்தி சந்தியாக சிதைவடை மரபை பாதுகாத்து வந்திருக்கிறார்.

S.Kalaaraj

யாழ்ப்பாணம் பண்டிதரின் பழமையான கைவிடாது கிளையும் லக்ஷ்மீ மாதர்னை மயமாநிலத்திற்கும் சி.சத்திரகாசன்.

நெளமியீடு : ஊடகவளங்கள் மற்றும் பயிற்சிமையம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.